

Др Стојан Адашевић

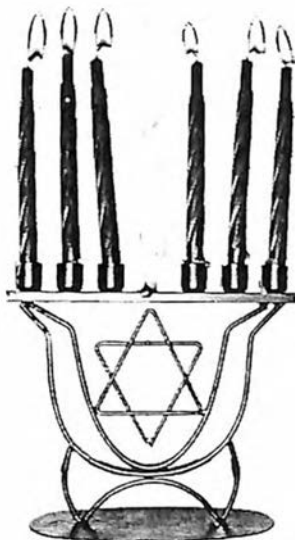


БРАЋА ПО НЕСРЕЋИ

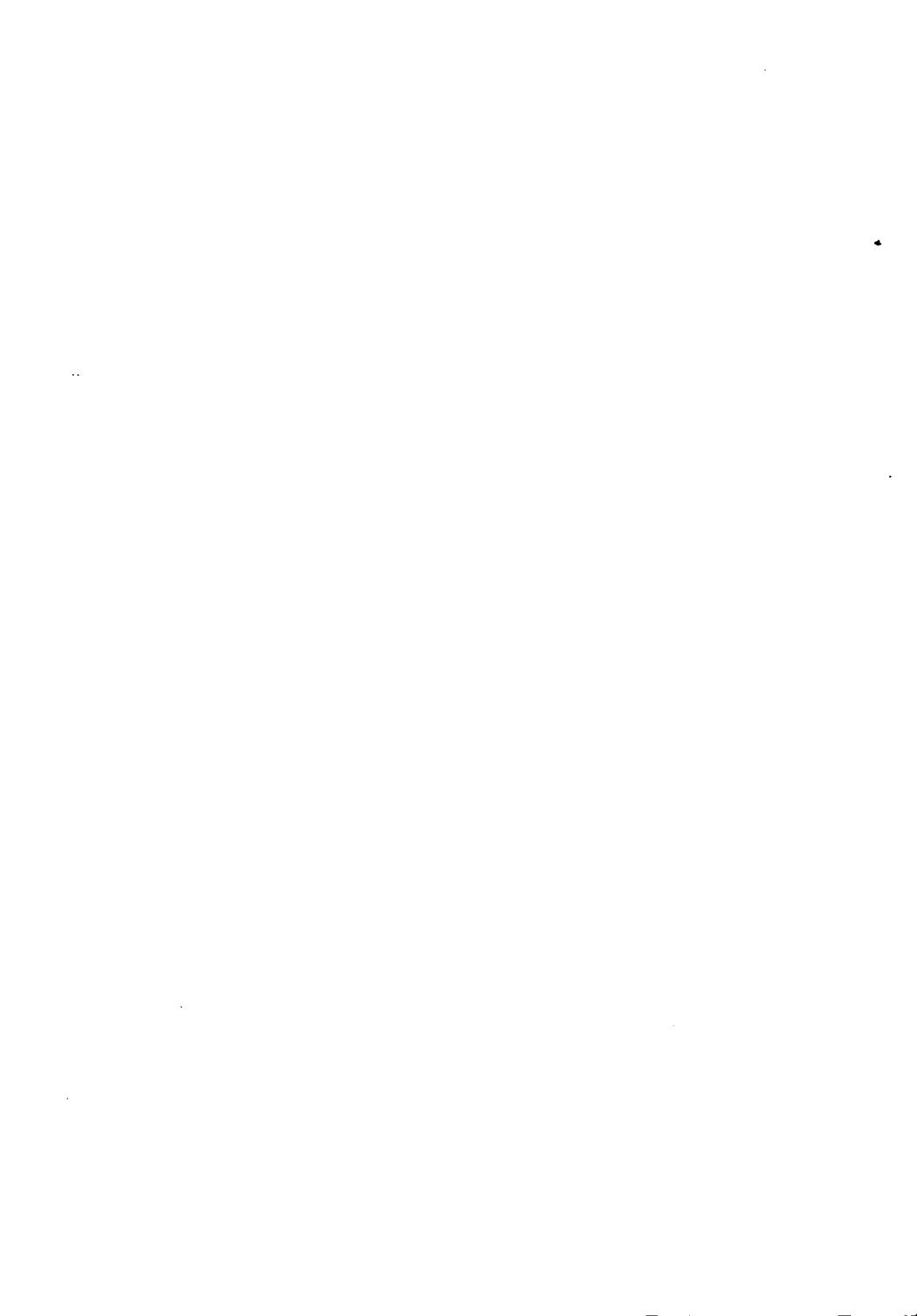
И

ВЕЛИЧИНИ ДУХА

О ПРИЈАТЕЉСТВУ
СРПСКОГ И ЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА



БЕОГРАД 2004.



ПОСВЕТА

Ову књигу посвећујем успомени на покојног академика, господина Јосифа Енрика, мог учитеља у племенитој вештини писања за народ.

ЗАХВАЛНИЦА

Настанак ове књиге омогућили су својим несебичним залагањем и помоћи следеће даме и господа:

1. Елизар Папо - Јерусалим
2. Пинхас Гил - Јерусалим, издавачка кућа Шамир
3. Ана Адашевић – Јерусалим
4. Љиљана Павићевић – Београд

Без њихових драгоцених савета и помоћи, ова књига се не би уопште могла појавити, а самим тим и један важан допринос српско-јеврејском пријатељству не би био остварен.

Још једанпут хвала горе поменутих дамама и господи, а и свима онима који су ме саветима и жељама упутили да се почнем бавити овом тематиком.

Морам посмртно да поменем господина Јосифа Енрика, који ме је за живота свог упућивао да кренем стазама писања и сведочења о пријетаљским односима Срба и Јевреја и о сличности њихове историје и судбине. Осим тога скренуо ми је пажњу да говорим и пишем о изумирању српског народа, а и о депопулационим трендовима у братском јеврејском народу, те га сматрам својим учитељем у племенитој вештини писања за народ.

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА БРАЋА ПО НЕСРЕЋИ И ВЕЛИЧИНИ ДУХА

(Сличност судбине српског и јеврејског народа)

Аутор ове књиге, иначе лекар и хуманиста, огорчен због лажи, фалсификата историје српског народа, који неоправдано демонизују Србе, а све то ради оправдања сопствених монструозних злочина, написао је и документовано изложио истину. Као изузетно образован интелектуалац рођен у Београду, он у свом пореклу има и јеврејске крви, што му омогућава да дубоко разуме трагедију српског и јеврејског народа.

Међутим судбина и страдања ових народа толико је сложена, да је потребно бар у најкраћим цртама упознати читаоце са историјом Јевреја.

Номадски период јеврејског народа, према Библији почиње око 2000 година пре Христа, када се праотац Јевреја, Аврам, сели из Месопотамије у Канан. Његови потомци, због глади селе се опет на позив Јосипа у Египат. Незадовољни својим ропским положајем, подигли су устанак и под вођством Мојсија изашли око 1235.г. пре Христа из Египта. На путу за обећану земљу- Канан Мојсије је од Свевишњег (Јахвеа) примио на брду Синај десет закона. Успели су да заузму Канан (обећану земљу) и да се баве пољопривредом. У то доба на челу племена биле су судије.

Од 1030. до 930. пре Христа ујединила су се племена на челу са краљевима: Саулом, Давидом и Соломоном. Касније се та држава распала на Израел и Јудеју.

У то време, јављају се нове државе: Асирија и Вавилон, који осваја Јерусалим 586. године пре Христа, када се руши први храм у Јерусалиму. Јевреје одводе у Вавилонско ропство из кога их касније пуштају да се врате у Јерусалим. Ту они сада зидају други храм. Та јеврејска држава како тако траје све до 70. године, када Римљани поново освајају Палестину, заузимају Јерусалим и уништавају други јерусалимски храм.

То је већ време појаве хришћанства. Расељени Јевреји бивају прогоњени као монотеисти у Римском царству. Међутим, то исто прати и саме хришћане. Тек са појавом

цара Константина Великог и царице Јелене, хришћанство постаје званична државна религија. Од тог доба, по Европи почињу прогони Јевреја, поготову са појавом инквизиције. Тек француска револуција 1789. године, поставља основе за нове принципе - слобода, братство, једнакост. Ти принципи први пут улазе у праксу и то код Срба у Краљевини Србији кроз српски Устав из 1888. године. На тај начин, ми видимо да су Срби први у свету својим Уставом признали једнакост Јеврејима са основним - српским народом.

У току првог светског рата, Енглеска прихвата идеје Теодора Херцла - ционизам. Та идеја је Јеврејима омогућила стварање слободне државе око Јерусалима. Велика Британија преко свог лорда Балфура даје гаранције Јеврејима 1917. године, да ће добити своју самосталну државу. То потврђује и Друштво народа 1922. године.

Долазак у Немачкој на власт Хитлера означава почетак не само прогона Јевреја, него и њиховог планског уништења Јевреја у Немачкој и окупираној Европи. Јевреје трпају у концентрационе логоре, убијају у гасним коморама, и спаљују у крематоријима. Тако је побијено шест милиона европских Јевреја - Ашкеназа већином. После другог светског рата, преживели европски Јевреји одлазе за Ерец Израел у своју новоформирану државу. Први пут од рушења другог храма, они после скоро 2000 година, 1948. године добијају своју државу у којој поново живе као свој на своме.

У Србији и у Босни су измешано живели и Јевреји Ашкенази и Јевреји Сефарди, раније прогнани из Шпаније. Према подацима у Југославији је 1939. године било око 71.000 тзв. југословенских Јевреја. Били су организовани у 117 општина. У Србији до 1941. године није постојао неки антисемитски покрет, али после окупације Југославије и Србије, под нацистима почиње прогањање Јевреја. Оно је било нарочито изражено у независној држави Хрватској, где је највећи број Јевреја и Срба страдао у хрватском логору Јасеновац.

НДХ је са Немцима имала разрађен план уништавања Јевреја, Срба и Рома, што није био случај са Србијом. Српски народ је, ризикујући своје животе, спасавао и Јевреје. Исто тако, као што су спасавали за време рата 1941 - 1945 оборене савезничке и америчке пилоте док су их усташе у НДХ убијале. Но, то није сметало Американцима и

осталим тзв "савезницима" да сатанизују Србе, да их убијају и ембаргом и бомбардовањем од 1991-1999. Сав тај прогон Срба омогућио је и Фрањи Туђману, бившем Титовом генералу да умањи број Јасеновачких жртава на око 30 000 (тридесет тисућа). Он није крио своју мржњу према Јеврејима и Србима, изјављивао је да је срећан што његова жена није ни Српкиња ни Јеврејка. Ипак, то му није сметало да скоро потпуно очисти Хрватску од Срба и Јевреја. Немојмо заборавити да је било чак и неких интелектуалаца у Хрватској, који су имали храбрости да изјаве према новини "Политика" да нико није страдао у НДХ зато што је био Јеврејин. О Свевишњи! Колико лажи и фалсификата! Село Рачак, пијаца Маркале, улица Васе Мискина и други фалсификати историје, али сада већ следе покајничке изјаве једне финске лекарке. Ипак, истина о другом светском рату и времену из 1991-1999 над Србијом и бившом Југославијом полако излази на видело.

Све то, па и више, имао је на уму аутор ове књиге. Посебно и оригинално је то, што је он као велики зналац историје и Срба и Јевреја тражио разлоге страдању ова два народа у духовној величини Срба и Јевреја.

Срби и Јевреји су народ праведника, али очигледно да ће морати проћи још кроз многа и многа искушења, да би "по трњу стигли до звезда".

У овом самокритичном испитивању и прочишћењу, аутор ове књиге продубио је и указао је на велики духовни и морални значај народа који се бори за слободу и хуманост.

професор Љубиша Јабланов

О ПРИЈАТЕЉСТВУ СРПСКОГ И ЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА (Сличност судбине српског и јеврејског народа)

Постоји велика сличност српског и јеврејског народа, који су предодређени Свевишњим да страдају у име општечовечанског.

Српски народ на свом страдалничком путу, увек је страдао заједно са јеврејским народом. Тако је било и у Отоманској империји, у којој су Срби поробљени више од 400 година упоредо са прогнаним Јеврејима, а затим у независној Србији, земљи која је ускоро после свог националног ослобођења усагласила своје законодавство са хуманистичким достигнућима најнапреднијих европским држава.

У Уставу Србије из 1888. године речено је да су грађани Мојсијеве вере исти такви грађани Србије као и грађани православне вере. Из овог уставног опредељења створио се и израз Србин Мојсијеве вере, што значи српски Јеврејин. Овим је Србија остварила достигнућа француске револуције о равноправности свих грађана и то прва од свих држава на свету.

За такву Србију су се борили јеврејски официри и војници, грађани Краљевине Србије за време Балканских ратова и првог светског рата. Из такве Србије су Јевреје заједно са Србима водили у хитлеровске концентрационе логоре II светског рата у по злу познати Јасеновац (на територији Хрватске). Успомена на Јевреје који су убијени у Јасеновцу се свето чува у Јерусалимском Јад Вашему – меморијалном комплексу жртава холокауста.

За време другог светског рата малобројни српски Јевреји који су се сачували одлазили су у партизанске одреде Тита. Но, одлазили су такође и у одреде Драже Михајловића, српског партиоте који се борио за ослобођење своје земље од окупатора и за монархију са Краљем Петром II из династије Карађорђевић. На тај начин су они Јевреји који су били монархистичко –

капиталистичког опредељења били изложени комунистичким прогонима после Другог светског рата.

Комунистичка власт, поготову у првом послератном периоду била је својеврсна окупација Србије, а и српског јеврејства такође. Новом комунистичком режиму после другог светског рата нису одговарали више религиозни. У једној од малобројних синагога Србије које су преживеле Хитлеров вандализам, у београдској синагоги биле су после другог светског рата зацементиране микве. А и данас, кад пишем овај чланак су то још увек. Кома се баш много хтело да се ритуално окупа, могао је да се прошета до реке, а може још увек то и сада.

У међвремену су Срби пратили своје суседе и своје пријатеље у новоосновану државу Јевреја- Ерец Израел, да би тамо живели (као слободни људи) и да би на крају после свих ужаса и патњи које су преживљавали скоро две хиљаде година стекли своју државу-свој Израел. Православни Срби су мислили да можда и њихову Србију очекују боља времена. И једни и други нису могли да замисле да после тога, кад се Тито 1948. године разишао са Стаљином, и заједно са египатским председником формирао несврстане земље, да ће он, Тито, после шестодневног рата прекинути дипломатске односе са Израелом.

Какво је то било велико разочарење и какав ударац за све нас у Србији. Тито, Хрват по националности, на челу земаља трећег света, почео је да сматра државе као Египат и Јордан својим најбољим пријатељима, и потпуно се удаљио од Израела. Тито је позивао код себе Арафата, и почео је да подржава палестински ослободилачки покрет, на челу са Арафатом. Између Израела и Арафата, Тито је изабрао Арафата.

Тек у посткомунистичком добу, после смрти Тита, при крају 80-их година, било је формирано Друштво српско-јеврејског пријатељства. Еминентни оснивачи тог друштва били су: Јосиф Енрико (српски академик умро 2003.г који је себе називао Србином Мојсијеве вере), Др. Клара Мандић, лекар стоматолог, (Јеврејка која је убијена 2001. године у Београду),

Љуба Тадић, (Србин , члан Академије наука, професор на Београдском Универзитету) и други.

90. године двадесетог века је карактерисао процес распадања Југославије, али и успостављање дипломатских односа Србије са Израелом. За српски народ, то је било време тешких искушења. Сва светска средства масовних информација су тада говорила да су Срби, народ злочинац, народ терориста, народ окупатор, народ који насиљем уништава све остале у Југославији. »Шта, зар тако нешто за Србе?« мислили су српски Јевреји. И ја, који сам био члан Друштва српско-јеврејског пријатељства покушавао сам да докажем да то није тачно. Зар то да кажемо за народ, који је још 1888. године први од свих народа света обнародовао и признао уставна права Јеврејима, и самим тим, први од свих народа света остварио резултате француске револуције. Зар то да кажемо за народ који је прихватио стотине хиљада прогнаних и избеглица, и никада није организовао погроме Јевреја.

Секретар нашег Друштва српско-јеврејског пријатељства, пок. Др. Клара Мандић је то разумела и сматрала је за потребно да о томе стално говори у средствима масовних информација Југославије и света. Она је путовала чак на преговоре са другом страном некада и преко океана, сматрајући да српски народ треба на сваки начин подржати. Иза тога је почео грађански рат, и то прво у градовима и селима Босне, где су измешано живели Срби и Муслимани. Хрвати су се касније укључили у тај сукоб. Међутим, организовани српски државни терор нигде није примећен, за разлику од хрватског и муслиманског.

Као последица агресије на територије насељене Србима у Хрватској, која је почела у августу 1995. године, дошло је до изгона Срба из Хрватске. Они су остављали своје куће и имања где су живели вековима и без икаквих материјалних средстава , спасавајући само голи живот, ишли су за Србију. Ишли су све док их у Србију није дошло више од 450 000.

Треба казати да је за време другог светског рата Србија била под директном немачком окупацијом – поробљена, у то време је Хрватска по први пут у својој историји стекла независну државу Хрватску, али као вазалну државу Хитлерове, фашистичке Немачке. И у тој независној држави Хрватска је организовала концентрационе логоре за физичко уништавање Јевреја и Срба.

Даље, у процесу распада Југославије, Србија је остала без Косова, које је било проглашено за аутономну област за време Тита, што раније никад није било. Косово и косовски бој, у коме је српски Цар Лазар који је 1389. године погинуо у сукобу са турским Муслиманима постао је за Србе култ. То је био и јесте за Србе централни догађај српске историје, као и рушење другог храма и Масада за Јевреје. Тај косовски култ, сачувао је Србе од денационализације у току од 400 година турске владавине. И сада, у такву Србију, турску провинцију на самој граници са народима Европе, досељавају се Сефарди, прогнани Јевреји из Шпаније. Они ту живе, упоредо са Србима, чувају чистоћу сефардске традиције и свог ладино језика, а то траје све до II светског рата.

Читам у Београду, у израелској штампи која се објављује на руском језику да се ствара некаква аутономна палестинска област под управом Арафата, која треба да прерасте у палестинску државу. Извесни хоће да врате натраг арапске - палестинске избеглице у Израел, јеврејске насељенике пак из Јудеје и Самаре хоће да евакуишу. Ово јако личи на стање на Косову, после окупације од стране КФОР-а 1999. године. Ја сам негде чуо, мислим да су то говорили преко радија за време бомбардовања Београда (српске престонице) да се Арафат обраћао светској јавности са молбом да му се помогне онако како се помогло Албанцима на Косову. Памтим да је био чланак о учесницима руским Израелцима, који су се добровољно борили на страни Срба. Они говоре да су се са албанске стране појављивале исте терористичке групе као у Авганистану и Чеченији. Они који су прошли рат у Авганистану и Чеченији.

свакако да се нису могли преварити. Сада разумем ко је спремао албанске, а поготову босанско-муслиманске терористе и ко их је хушкао на српски народ. Познато је да је у тој истој Босни за време другог светског рата дејствовала муслиманска Ханџар дивизија, чији је идејни творац био Јерусалимски муфтија Хаци Емин Ефенди Ел Хусеини (већ примећујете и породицу Хусеини из које је пореклом била мајка Арафата, који испада да је муфтији блиски рођак). Иста та Ханџар дивизија је држала под контролом Косово. Она је похапсила и послала у смрт – у концентрационе логоре Хитлерове Немачке - Јевреје Приштине и друге са Косова. .

У Београду 1993. године публикована је књига Жени Лебл, српске Јеврејке, Израелке, под називом « Јерусалимски муфтија ». У тој књизи налазимо документа о томе каквој је антијеврејској и антисрпској делатности посветио свој живот Хусеини. Из те књиге се јасно види да је муфтија у време другог св. рата призивао Немачку и Италију да омогуће Арапима да реше јеврејско питање, онако како је оно било решено у тим фашистичким земљама. Затим он је тражио признање палестинске државе, и тражио је бомбардовање Тел Авива, Јерусалима и Хаифе. По наредби Хитлера биле су створене у тзв. Независној држави Хрватској три СС вафен дивизије, тзв. »Скендербег«, »Кама« и » Ханџар«. Ове СС дивизије, које је формирао Хусеини на територији Косова, Босне и Хрватске, имале су задатак да очисте те пределе од Јевреја и Срба. Циљ Хусеинија био је стварање аутономне муслиманске државе у Босни и Херцеговини – значи стварање чисто муслиманске државе на територији Балкана. После смрти Хусеинија, његов идејни наследник је данашњи »вођа палестинског аутономног региона « Јасер Арафат. Због ове три дивизије, а и других ствари, данас у Босни нема ко да говори ладино. Сада, можемо само писати књиге о прошлости, и о оним побожним породицама које су вековима живеле у тим земљама после протеривања из Шпаније. Да, слична судбина је евидентна, а све су то страдања у име Свевишњег. Јеврејско страдање обасјава жеља за добијањем

трећег храма на брду Морија, а у ери Мешиаха – НАЈВЕЋЕГ ЛИДЕРА ЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА који ће господарити у обновљеном Израелу. Када то буде, о томе говоре књиге ТАНАХА, кроз јеврејске пророке, јеврејски народ Израела ће цео да живи по Тори. На тај начин ће бити успостављени истински правни закони у целом свету, за све народе.

Али шта покреће српски народ, у име чега он страда? Које још страшне невоље могу да стигну један, на изглед мали, безначајни народ на Балкану.

Преживели су Срби и бомбардовање и глад. То им није првина. И у предходним ратовима је било слично. Али овог пута их је стигла једна нова, страшна несрећа. Несрећа да остану сами, без савезника међу народима света, чега није било раније. Србима су јавно рекли да су они народ злочинац, народ недостојан живота у друштву светских народа. Србима се отима Косово, не само физички, већ чак и духовно. Њима се каже да њихова историја, њихови убијени страдалници, њихови светци треба да буду заборављени. Свет се ограђује од Србије. Свет је не прима, а вредности српске културе су му непотребне. Српска деца не треба да уче српску историју, не сме им се говорити о косовском боју. Српски научници не треба више да се баве науком, спортисти да се такмиче, болесници не треба да се лече, а таквом народу не треба давати паре и банке у руке. Њих треба просто уништити - ... « уништи успомену на амалека ». А да ли су Срби народ амалек ???

Јеврејски народ је не једанпут претрпео свашта, био остављен и у целом свету осуђен од стране свих, и преживео је само уздајући се у Творца и молећи се њему. И зато је само он могао да препати и опстане по вољи Свевишњег, и то зато што су Јевреји народ изабран од стране Свевишњег. Њему је одређено да буде народ свети и свештенички између осталих народа света.

Али, зашто је у данашње време дошло до таквог напада светских средстава масовног информисања и светског милитаризма баш на српски народ? Зашто им је требало да

представе Србе злочинцима који заслужују свеопшту осуду баш сада и баш Срба? Баш сада, (како кажу мудраци Талмуда: Гилел старији, Шамај старији, Рабан, Јоханан Бен Закаи, Раби Иегошуа Бен Хананиа, Раби Елиезер Бен Гурканос, Елиша Бен Абуја, Раби Ијегуда Га Наси, Раби Аба Бар Ибо (Рав), Шмуел, Раби Јоханан Реш Лакиш, Абаие, Рав Аши, и многи други са Рамбамом и Адином Штајнзалцом) са повратком Јевреја у Ерец Израел и стварањем државе Израел, почиње припрема света за долазак Мешиаха. Сада се отвара и објављује суштина сваког народа света. Поводом тога се примећује распадање оних држава где су народи били у некој коалицији напр. Југославија, Чехословачка, СССР и други. У свакој таквој распаднутој држави, јављају се нови, одвојени национални народи. Сада, сваки од тих народа почиње да поштује своје јунаке и јавно се дистанцира од издајника. На тај начин, у Србији почиње процес јавног проглашавања праведницима српског народа свих оних Срба из времена другог светског рата. Надам се да ће и хрватски народ осим помињања хрватских праведника јавно да прозове и огради се од оних који су учествовали у оснивању концентрационих логора у другом светском рату, а и оних који су у тим логорима убијали недужне Јевреје и Србе, чији је једини грех био што су били Јевреји или Срби.

У наше време, онај народ који не нађе у себи снаге да се огради од својих грехова и да се покаје је народ унапред осуђен на уништење. Енрико Јосиф је својим мислима надањивао српски народ на његовом путу у ново време. Енрико, који је сам био Јеврејин, који је преживео други светски рат и кога је само чудо спасло, разумео је српски народ и са њим је заједно све преживљавао – све неправедне оптужбе других народа света. Он је покушавао да доведе до сваког Јеврејина и Србина схватање о томе да ће на крају времена коначно бити успостављени истинити, правични и часни судови. Народ који у време завршетка историје целокупног човечанства не нађе у себи правичност и не окрене се свим срцем ка Јерусалиму је унапред осуђен народ. То је народ који је осуђен да изгуби своју

самосталност, и да се стопи са другим народима. Само праве вредности човечности и часног правичног суда дају интеграциону снагу сваком од народа света. Пошто изгуби свој интегришући основ човечности, један народ не може више да опстоји као такав. Његови представници који нису на индивидуалном нивоу изгубили критеријум човечности, морала и истине, претопиће се у друге народе света. Они ће се претопити у оне народе чије праве и истините вредности постоје на националном нивоу, а то је оно што држи индивидуе заједно у једној заједници. Зато се јеврејски народ назива вечним, као што је вечан и Творац, који је дао јеврејском народу Тору, која је вечни закон за јеврејски народ и остале народе света. Према тумачењу мудраца Талмуда, у овом нашем последњем времену пред долазак Мешијаха, сваки народ мора да изложи своје најбоље човечанске квалитете, да би био достојан живота у будућем братском друштву свих народа онда када ће »прековати мачеве на плугове« и неће више да се уче да ратују.

Страдања српског народа су исписана великим словима на часним страницама светске историје и то историје краја међународних неспоразума и ратова. И то страдање има велики смисао.

Ово нису ни у ком случају страдања злочинаца. Како кажу мудраци Талмуда, то су муке померања светске историје на путу ка откровењу доласка Мешијаха. Ови напори поред општег светског неразумевања и несхватања оног што се догађа међу Србима, добили су јавни карактер, који се очитује у наступима правих српских интелектуалаца, и речима српских Јевреја.

Постојање такве Србије уништава већ укореењени антисемитски мит, по коме је све јасно: Јевреји су криви за све, а као доказ за то ниједан народ целог света за сво време историје међу којима су Јевреји живели није могао са њима у миру да живи и да живи у изајамном разумевању. Да, то је баш та тврдња коју одриче факт, јер се зна да су Срби и Јевреји вековима живели и живе у добрим и пријатељским односима. Овим се може и објаснити напад светских средстава масовног

информисања и физички напад светског милитаризма на Србију и српски народ.

Један народ у време догађаја који завршавају историју народа и који је невин у свим злоделима против човечности био је проглашен за народ злочинац. Прво је добио дугогодишњи ембарго за изнуривање, а затим се завршило и са 78-дневним бомбардовањем. Убијали су чак и болесне у болницама. У Београду бомба је погодила прихијатријско одељење преко пута гинеколошког одељења где сам ја некад радио и убила је три болесника . И све то због чега?

Потребно је натурити целом свету представу о Србима као народу злочинаца, и то уместо да свет добије правилно мишљење о Србима – народу праведнику, како је истинито говорио Енрико. Овим нетачним приказивањем Срба као народа злочинца померио би се за дуго времена долазак Мешијаха.

Ко је измислио овај трик, ми смо разумели кад смо објавили чиме су се бавили јерусалимски муфтија за време другог светског рата, Арафат код Тита, људи Бин Ладена у Босни. А зашто су им баш били потребни Срби? Па због тога што су они видели у каквим пријатељским односима живе Јевреји и Срби. Уплашили су се да са успостављањем Израела, ако Србија поново добије своју државност (са распадом Југославије) то ће Срби већ на државном нивоу отпочети пријатељство са Јеврејима, али овај пут са Јеврејима државе Израел. Е баш то они и неће. У данашње доба, доба сателитских антена, ТВ емисија, Интернета, у том добу када други могу то да виде, и други народи би са својим државама могли да почну да имитирају Србе. Да други народи не би узимали пример Србије потребно је ту Србију и Србе што више оцрнити, а по могућности је и уништити. Свим непријатељима српско-јеврејског пријатељства, добро је познато да је баш Косово у српској националној самосвести онај чинилац тог неуобичајеног пријатељства од стране једног православног народа према Јеврејима. Напомињемо да је сад скоро у Добоју (варош у Босни) синагога која је уништена за време рата обновљена, а да је

обнову, доградњу и изградњу Културног јеврејског центра у Добоју финансирао православни верник, онај исти који је о свом трошку изградио мост између Србије и Босне, а преко дивље, неукротиве реке Дрине.

На обележавању Европског дана јеврејске културе, на свечаној академији у здању Старог двора, био је присутан и српски патријарх г. Павле са својим секретаром г. Момиром Лечићем («Политика», 08.09.2003 г.). Израел постхумно одликује спасиоце Јевреја из Србије за време другог светског рата, дајући им медаље праведника. Том чину у београдском драмском позоришту 03.11.2003.године, присуствује осим амбасадора Израела Јафе Бен Ари и патријарх српски г. Павле са својим секретаром г. Лечићем.

Порекло традиционалног антисемитизма у хришћанским земљама има свој корен у јеванђеоском казивању о хапшењу Исуса у Гетсеманском врту, када Јуда за тридесет сребрника издаје истог. Како је ова прича дирала психу широких народних маса, то су се идеолошки непријатељи јеврејства њоме често служили у циљу стварања антисемитских осећања.

Непостојање организованог државног антисемитизма, за све време српске историје (осим времена окупационе управе из другог светског рата, а која је радила по диктату Хитлера и уопште није била српска) и непостојање антисемитизма и насилничког понашања према Јеврејима у широким слојевима српског народа, треба тражити у следећем основном факту, да је српска национална варијанта хришћанства (више познато као српско православље или тзв. светосавље) све те јеванђеоске ставове потпуно посрбило. У процесу христијанизације српског народа и његовог прихватања од стране народа у Србији, личности трагичног српског прошлог су премештене у јеванђеоску драму. У опште познатој народној песми »Кнежева вечера« (која је преведена и на иврит) а на којој су одгајана поколења, улогу Христа на себе преузима српски Кнез Лазар, улогу Јуде српски властелин Вук Бранковић, а улогу Петра Милош Обилић. Постојање такве свести у српском народу не

даје никакве могућности за сличност Јевреја са ликом јеванђеоског Јуде. На тај начин, јеванђеоска драма је постала унутрашњи српски проблем. Косовски мит и народне песме о њему су у ствари основа српског православља, што је много живље у српској свести од његовог јеванђеоског извора који се налази по представи ондашњих Срба у некој далекој Јудеји, а још из далеких римских времена. Лик Св. Саве у многоме преузима на себе улогу Исуса из западно хришћанских прича. Погледајмо сличност из народних прича о Светом Сави и народних прича о Исусу из западног, католичког света. Поставимо питање Мађару, Немцу, Французу, који је по њему лик издајника? Свако ће одговорити Јуда. А питајте Србина, поготову Шумадинца – рећи ће Вук Бранковић. На тај начин, антисемитска пропаганда није могла да пусти корење у души српског народа, зато што народна предања за то нису давала никакве основе.

На тај начин су Срби једн од првих народа, по мом мишљењу, добили право на живот у поновно добијеној Србији, у обновљеном свету са подигнутим трећим храмом у Јерусалиму. То право у времену које наилази је право народу српском да се тако зове и да поштује успомену на своје јунаке. Како брдо Морија у Јерусалиму чека трећи храм, тако и Косово очекује велелепни споменик српским јунацима, јунацима косовске битке.

Хтео је Арафат, а и његов ујак Хусеини (муфтија јерусалимски) да нико не сазна о пријатељском суживоту српских и босанских сефарда са Србима за време векова и векова, да не би Јевреји имали пријатеље, и да не би народи света разумели зашто Јевреји треба да се врате у Израел и да поштују брдо Морија. А Срби су то то разумели. Па чак ће то и другима да кажу. То никако не жели Хусеини и његови, и зато се боре против Срба. Хвала Свевишњем, та зла замисао се не остварује, јер предодређеност српског народа који је братски јеврејском народу је да уништи све интриге оних који желе зло Израелу. Објављујући ову превару која се десила са Србима, ми

предупређујемо ону идеју, коју су извесни замислили зато, да би зауставили градњу трећег вечног храма на брду Морија.

На тај начин излази да су баш Срби преузели на себе онај први удар између свих народа света у светој борби за једини Јерусалим са обновљеним и изграђеним трећим храмом.

Српски Пурим тек настаје и постаје свима јасно да је све наопако, и да оне силе које желе уништење, исчезнуће и заборав правог српства, да су то силе злочинца амалека.

Читајући пророка Језекију ја сам разумео да је апсолутно предодређена воља Свевишњег, и нека српски народ ту вољу испуњава, жртвујући себе, своју самосталност и све у име опште човечанског, жртвује себе потпуно свесно, да би правичност и закон победили.

Српски народ жртвује своју самосталност и исту и поново добија, у данашњем времену, у времену кад сваки народ показује своје квалитете. Са настанком времена изградње трећег храма, сијање ове нове обновљене духовности која потиче са Сиона, просипа своје много очекиване светлосне зраке на измучени српски народ. Данас, када је као и увек, у братском загрљају јеврејског народа - светог Израела.

ИСТОРИЈСКА УЛОГА СРПСКОГ НАРОДА

Приликом шестог дана стварања, Творац каже: “ Хајде да начинимо по свом обличју човека” (I књига Мојсијева, глава I, стих 26). Један од коментара из мидрашке литературе јесте да Творац каже : “ Хајде да Ти и Ја направимо човека”. Тиме се изражава мисао да је човек Творчев партнер у креирању самог човека, тј. да без труда од стране човека, човек не може достићи жељни потенцијал људскости. Кроз усвајање морално-етичких норми понашања људска усмереност ка Творцу, јесте усмереност на усавршавање себе самога као човека и света у коме живимо. То је и усмереност ка стварању праведног људског друштва које ће се руководити принципима Закона Божјег, оваплоћених у социјалној сфери.

Мерило историске улоге једног народа, јесте усмереност ЗА и КА (II књига Мојсијева , 32. глава, стих 26 – “ ...ко је ЗА Јахву КА мени “ ...). Историчност јесте остваривање Божје промисли. Творац је створио човека по своме обличју (I књига Мојсијева, 1. глава, стих 27) да би опет човек заједно са Творцем довршио стварање.

Човек се разликује од свих осталих живих бића по томе што су му познати појмови морала и етичности, а такође и по томе што је обдарен слободом избора. Човек је једино живо биће које је способно да дејствује руководећи се разумом. У том смислу човек почиње да мало личи на Свемогућег и да му се издалека приближава. Човек је у стању да спозна Творца, и да будући испуњен осећајем љубави према Творцу води са Њим директан дијалог. По Мидрашу праведници међу народима света, као и праведници јеврејског народа нису само творевине и слуге Творчеве, већ су праведници и другови Божји. Тако је Аврам, први човек који је спознао јединство и једноту Божију и у Тори назван другом Божијим, који са Богом води дијалог (књига I Мојсијева, глава 18, стих 1-33). Пошто је Свевисњи створио свет, он га није напустио, већ је наставио да управља њиме, али у томе тражи активно човеково садејство и учешће. Творац је предодредио да је циљ стварања тај, да човек оствари свој потенцијал на тај начин што ће својим упорним стремљењем коначно успети да реализује праведно друштво на земљи. Друштво у коме ће сви народи бити окупљени у вери у једног Свевисњег, Творца свега створенога. При томе временске одреднице, са човекове тачке гледишта нису битне, већ је битно човеково стање духа. Тако је човек створен по обличју Божјем, да по жељи Творчевој постане партнер Творцу, тиме ће исказивати правилно усмереност ЗА и КА Творцу слободном вољом. Тиме човек оваплоћује идеал слободе на земљи. То је идеал који хришћанство, изграђено на Божјем Закону Торе, носи и уграђује у темеље свељудске цивилизације.

Свевишњи је творац светске историје која није сплет случајности. По Творчевој промисли човек тежи ка историјској завршници у обједињавајућем загрљају свих народа света. У реалном животу и збивањима нема ничег апсолутно лошег што се не би дало човековим напорима исправити и довести до савршенства.

Човек је Творцем призван да открива оно добро које је Свевишњи заложио у сваки аспект Постања, и тиме да доведе створени свет до реализације и раскривања потенцијала. Људски потенцијали се могу реализовати само у праведном људском друштву, које је човеку предодређено Творцем, о чему је Свевишњи саопштио кроз пророке као о времену “када ће се прековати мачеви на рала и неће се више учити да ратују”. Међутим, Творац тражи од човека да својим трудом створи такво друштво.

Народи чије је поимање света и светске историје у складу са изложеним са становишта Божјег закона би се могли назвати историчним у правом смислу речи. Пример таквога народа са таквим поимањем света јесте српски народ. Народи који губе ову нит ка циљу ЗА и КА било у ком периоду свога постојања, постају дихотомични у односу на Божју промисао. Као израз ове дихотомије редовна је појава измештање дихотомије “негативности” изван свога ентитета, и проглашавање неког другог носиоцем дотичне социјално - етичке негативности. Ово се догађа услед тога што губитак правилне усмерености ка Творцу, условљава погрешно каналисање енергије и немогућност контроле над својим злим, тј. животињским начелом. Ако је ентитет ипак у начелу усмерен ЗА и КА, онда се ова периодична неусклађеност измешта на ентитет – жртву, којој се приписују све оне негативне карактеристике које у том моменту емотивно опседају оне који губе правац. Уз помоћ ентитета жртве, поново се успоставља пољуљана равнотежа. То је механизам одбране ега код хришћанских народа на нивоу националног ентитета.

Ово је редовна појава код оних хришћанских народа који нису расчистили са својом паганском заоставштином. Код српског народа то није случај, чиме се српски хришћански народ одликује садржајем свога мита као хришћанског и историчног у односу на паганске митове представника других хришћанских народа. То се очитује и у томе да не постоји траг кипа тј. идола старог српског божанства Вида, већ је српски народ светосављем Немањића, а поготову косовским митом од Косова наовамо у потпуности заменио паганског Вида хришћанским Видом. При том је српски Видовдан постао у есхатолошком смислу и оличење тежњи у месијанском времену.

Тако и код Рапковића налазимо да говори да су историјска и религиозна свест код српског народа готово идентичне, и да говори о томе да је косовски мит историчан. Живљење српства је прожето остварујућом Божјом промишљу и то је она одредница која предодређује историчност Србији, а то је оно што условљава улогу Србије у кључним историјским збивањима која за коначну последицу имају свеопшти напредак човечанства.

Српство, као носилац опште – човечанских вредности је увек покретач и повод догађајима, који условљавају и усмеравају светска збивања ЗА и КА.

Хришћански народи недовољно усмерени ЗА и КА, у свом духовном, архетипском садржају носе паганско и кроз свој митски садржај. Пагански митови нису исторични. Они не доприносе покретању саборности једног народа КА. Они не носе поруку неслучајности и дубоке промишљености следа историјских догађања, предодређених и предказаних човечанству Свевишњим. У овим књигама које улазе у канон хришћанске Библије налазимо сведочанства о визији загрљајне општечовечанске будућности. Ту су закључене основне одреднице људске слободе кроз остварење духовности. Пагански предхришћански митови не покрећу појединца и народ на жртву у име остварења ове небеске духовности. Погинувши на Косову 1389године, жртвујући се својим животом у име неба, Лазар –

српски Кнез прокламује да је Србији духовно важније од материјалног. Лазарево царство – српски народ, кроз посткосовску историју, жртвује се својом самосвојношћу у име универзалних, општељудских, духовних тековина. Кроз епоху комунистичке владавине, Србија се одриче и саме себе, зазирући од свог српства, да се не би рекло да је то шовинизам, а све у име правде за све народе и једног закона свакоме. Током векова после Косова формирала се колективна свест народа чији су синови спремни да умру, али да не одступе од моралних начела вере у Једнога Бога за све. Ова српска пожртвованост идеалима равноправности и човечности, како то Бог заповеда, подвлачи да је у Срба духовно несамериво важније од материјалног. Народ Србије је формирао свој духовни облик, кроз упорно доказивање истинитих вредности братимљујућег човекољубља. Српско Лазарево и светосавско небо је предодредило ову српску братимљујућу ширину и загрљајност.

У првој књизи Мојсијевој, глава 1, стих 8 се каже :”...и створи Бог простор... и назва Бог свод небом и би вече и би јутро дан други.”

У Тори небеса, симболично а не буквално, јесу пребивалиште Свевишњег. У књизи Краљева 1,8:27, се подвлачи да се о месту пребивања Свевишњег може говорити само условно или симболично. “Ево небеса и небеса Те не могу сместити. – обраћа се Цар Шломо (Соломон) Свевишњему, тим пре неће Те моћи сместити овај дом (Храм), који сам ја подигао”.

Небеско управља душом српског народа, дајући му непоколебљивост да издржи у свим гоњењима, и тиме сведочи о Божанској промисли.

У складу са до сада реченим у овом чланку, оно што се догодило народу Србије од 1989. године наовамо би се укратко могло свести на следеће:

Србија носи традицију Немањићке, светосавске државности. То је традиција светосавског православља. Карактеристика српског светосавског православља јесте

канонска светосавска окренутост предаји Аврама, Исака и Јакова које Свети Сава назива “нашим оцима”. Тиме је предодређен најприснији и најтешњи однос Срба према Јеврејима, чему је потврда српска историја.

Земље светске заједнице народа које су учествовале у овом најновијем оптуживању и санкционисању Србије, као угњетачког и погромашког народа су већином хришћанске, како Америка тако и Европа. То говори о томе да су ове хришћанске земље тренутно у паду, да су изгубиле правац ЗА и КА, те да су стога подвојене у односу на Божју промисао. С једне стране, као хришћанске, дакле монотеистичке и пожртвоване идеалима људскости и братимљењу, оне желе да успоставе вредности равноправности заповеђене Божјим законом на светској сцени, с друге стране оне су у кризи тренутне отуђености од поимања историјског тренутка. Томе је узрок и непревазиђено паганско на нивоу паганских ентитета, које се изражава путем клањања “златном телету” нашег времена: култу новца, технологије, научних достигнућа, обездуховљења уметности, војне силе и надмоћи – а без страха Божјег и једино у ослоњу на своју људску памет) не примећују да почињу да делују дихотомично у односу на Закон Божији на који се позивају. То се очитује у напр. у легализацији хомосексуалних бракова, легализацији еутаназије, легализацији намерног прекида трудноће (утробног чедоморства). Тако данашњи хришћански народи са својим законодавством стварају слику подвојености: са једне стране се залажу за пуну “ демократизацију и људска права ” што је термин којим се у модерном друштву исказују ставови једнакости и равноправности , а са друге стране застрањују у потпуно супротном правцу “. Онај ко је милостив према злочинцу постаће злочинцем према праведноме”.

Ову дотичну дихотомију у којој су се нашле ове у основи хришћанске државе, несвесно су покушале да разреше тако што су тежиште неправичности и нехришћанског из себе пребациле на народ Србије. На тај начин су створиле легенду о православном (а дакле братском њима по духу хришћанском)

народу Србије, који је како су нам то њихови мас медији објаснили постао угњетачки и погромашки, крајње насилнички народ према околним народима међу којима живи, и створили су слику о српском народу као о народу злочинцу. На тај начин су с почетка разрешили своју дихотомију тиме што су створили легенду свог тобожњег жртвовања у име народа потлачених од стране Срба и то Албанаца, Босанаца и Хрвата.

То је разлог зашто су се одазвали на провокацију исламских екстремних терориста, који су пред светску јавност износили управо ово тврђење. Овим тренутним духовним падом хришћанских земаља је условљена осуда Србије на светској сцени. Однос ових хришћанских земаља према Србији, доказује да ове земље треба да се пречисте на примеру поимања онога што се догодило Србији. Тиме ће поново бити кадре да се правилно усмере КА и ЗА.

Дакле они не мрзе Србе зато што су сами зли, тј. зато што их је мржња опхрвала. Они мрзе због тога што су тренутно изгубили правац ЗА, па им се гомилају негативне емоције напр. мржња. Ове мржње су они свесни као негативне и неморалне али нису кадри да је прихвате као своју, већ мрзе Србе сматрајући да су Срби оличење зла. У том тренутку нису били свесни свог губитка правца а морали су некуда да ставе нагомилану мржњу, па су решили да своју мржњу изместе или пројектују на народ Србије. На Србију као некога у оквирима свог хришћанског ентитета али по духу супротног њима, јер Срби саборно не умеју да мрзе. Умеју да памте саборно и да праштају али не и да мрзе или да се свете. Дакле, била је то пројекција од стране западног хришћанства својих сопствених угњетачких побуда приписаних Србима, да би се одбранио свој сопствени хришћански идентитет који је у овим сложеним временима месијанске ере изгубио правац ЗА. Али освешћивање је брзо уследило – после 11 септембра. На Србији је тежак задатак, али не и неостварљив, да се преиспита. На њој је да поново усмери хришћанске народе огрезле у греху златног телета, поново ЗА и КА, да докаже да нису Срби ти који су мрзители, већ да су Срби они који су

омражени јер носе послање, а послање је како каже Енрико, одувек био повод за мржњу. Овим је само подцртана улоге Србије као народа жртве за пречишћење и накнадно хватање правца осталих народа, а то значи да Србија мора саопштити свету о послању које носи. Овим се подцртава српска активна улога у мењању овога света у складу са Божјим смислом, у мењању социума у коме живимо, ради успостављања вишег нивоа етичности у друштву.

О КАИНОВОМ ГРЕХУ ЗАВИСТИ ПРЕМА СРБИЈИ

» 3 те Каин принесе Господу принос од рода земаљског «
» 4 а и Авељ принесе од првине стада својега и од њихове претилине. И Господ погледа на Авеља и његов принос.« .Књига Постања, 4-3,4.

У људској је природи потреба служења Свевишњем или понекад нажалост и неком другом. Из књиге Постања сазнајемо да је већ у самом почетку свога пута човечанство испољило ову Творцем задату и условљену нужност. Човечанство је изумело приношење жртвене понуде, у чему се огледа и чији је смисао, признавање Свевишњег као Твораца који одржава постање свега њиме створеног а кроз ово физичко дејство, од стране човека.

Из литературе мидраша је познато да је Каин као земљорадник принео Свевишњем жртвену понуду на дар спарушен лан. Његов брат Авељ је као сточар принео првенца, без порока, најбоље угојено јагње. Тим чином је Авељ прокламовао приношења првенца, да се сама снага рађања и настављања рода даје Свевишњем. За разлику од Авеља који од свег срца приноси дар да би служио Богу, Каин у моменту приношења жртве је опхрван намерама и мислима које нису у складу са духовношћу заложеном у основу жртвеног дејства – што се види и по жртвеном приносу који је изабрао као дар Свевишњем, који гледа право у људско срце, познате су помисли човекове.

Тако Свевишњи пружа подршку Авељу, а Каинов дар не прихвата, дајући му до знања да још увек може све да исправи. Међутим, Каиново срце уместо жеље за покајањем и исправљањем буде испуњено неподобним осећањима према брату, нетрпељивошћу, завишћу и гневом, а његове помисли су се односиле на примену силе против брата, јер размишљао је стално о злу. На крају га је овакво стање духа, које Каин није исправио и довело до убиства брата.

... » Шта учини, глас крви брата твојега вапије ка мени из земље !«

(Прва књига Мојсијева, глава 4, стих 10)« и рече Каин Богу: Велики је грех мој, неопростив » (Прва књига Мојсијева, глава 4, стих 13)

Један од највећих јеврејских коментатора Торе, Раши, који је живео у средњем веку, схвата ову реченицу коју изговара Каин као питање: » Зар је мој грех толико велики, да нема опроста « Тај крик очаја, карактерише Каина као човека, а коме при свој његовој покварености остаје честица добра. И поред тога што је чаша његовога страдања (као последица греха и злочина) испуњена до краја (проклет је због тога) он је испуњен горчином због тога што га је напустила Присутност Свевишњег.

У јеврејској традицији појам покајања је кључни моменат јеврејске вере. Искрено покајање и једино оно, одстрањује последице греха и приближава свет ка ономе идеалном стању у коме се он налазио од почетка. На тај начин јудаизам захтева од сваког човека критички однос пре свега према самој себи. Са друге стране, јеврејски закон забрањује став према било којој ситуацији као непоправљивој, јер Свевишњи увек одговара, тј. одазива се на покајање и молитву. У традицији јеврејства појам » заслуга отаца « тј. праотаца јеврејског народа, Аврама, Исака и Јакова има услогу оног благотворног утицаја коју исказују у односу на нас добра дела и молитве праведних предака.

Српски народ као саборно праведан, има велике заслуге отаца народа српског, Светога Саве и Светог Цара Лазара, у име чијих заслуга праведности, данашња Србија има Божји благослов. Свети Сава је ретки православни теолог који носи овакву концепцију могућности покајања и искупљења међу хришћанским теолозима, за које је карактеристично мишљење тј. став о паду и неисправљивости греха човечанства. Позвавши се на традицију Аврама, Исака и Јакова, кроз учење Светога Саве, немањихко српско православље је оличење најчовекољубивијег хришћанства. То се огледа у поимању покајања како поједница тако и покајања српске саборности, које носи и доноси духовни Васкрс.

» Мој Боже, душа коју си ми Ти дао, је чиста » - речи су Цара Давида који је започео зидање Храма. Ова реченица је ушла у канон свакодневне молитве сваког јеврејског верника.

Идеологија Коминтерне као богоборачка, решила је да раздухови Србе, те их је прогласила погромашима и угњетачима. Данашња заједница народа под предводништвом оних који оличавају грех златног телета решила је да затре духовност нове Србије у настајању. Распадом југословенске заједнице је прогласила Србију угњетачком и погромашком. Нова српска државност, након свих ових догађаја носи духовно послање светској заједници народа. Србија је искупила грех учешћа у Југославији и комунистичких времена, подневши ово нечувено злостављање српског народа приликом распада Титове Југославије, подржано и подпомогнуто светском заједницом народа. Тиме је Србија испунила улогу жртве коју јој је наменио Свевишњи, а у име обједињавања народа, првенствено хришћанских.

Упркос свему што ју је задесило, Србија је поново успоставила своју државност. На темељима немањихке државности ниче Србија данашњице која слави Светог Саву и васпитава младе на непролазним вредностима косовског епа. После свега овога оне хришћанске земље и свет које не увиђају

ово послање које открива Србија која је окривљена без кривице, чине Каинов грех зависти према Србији. Бог је прихватио српску жртву за уједињење васцелог човечанства. Бог, преко Србије поручује народима света, а првенствено хришћанској браћи. Народи који су се окупили око Српског Косова хтели су да принесу Свевишњем жртвену понуду окупљеног заједништва у име одбране угњетаваних и потлачених тј. име једног правичног закона Свевишњег свим народима. Хтели су да принесу жртву у циљу успостављања братства и равноправности без обзира на националну и верску припадност. Али Бог прима српску искупљујућу жртву за све окупљене, јер је српски народ страдао са чистим срцем окренутим ЗА и КА Свевишњем. Жртва послатих » миротвораца » и војних контигената нема те духовне дубине и смисла, а народи су жртвовани том својом војном и материјалном силом у охолости срца и надмености духа моћних и у клањању својој људској памети, кроз приказивање најновијих технологија у служби војне машинерије. Таква жртва Богу није мила, и такво поимање неће довести до помирења међу народима.

Српско видовданско Лазарево Косово има као последицу ово многонародно окупљање око данашњег Српског. Косово 1389 има као последицу Косово из 1999. Око Косова је зачето окупљање народа света. То је српско косовско послање народима света, првенствено хришћанској браћи да не чине Каинова греха и да још има времена да се грешка исправи.

Као што је Владика Николај писао, треба подићи Храм Праштања али на Косову данашњице, српског праштања хришћанској браћи која касно на Косово стигоше, и у својој заблуди огласише историјски најхришћанскији и најбратимљујући народ – народ Српски тлачитељским. Тако у молитви да ће Бог опростити нашој браћи хришћанима грех који починише према нама, Србима на Косову, обзнањујемо ово

послање српскога народа хришћанској браћи запада као и источног православља а и осталим народима света.

ХИМНА СРПСКОГ ИСКУПЉЕЊА

У мидрашу Мелхита, јеврејске теолошке литературе, говори се о десет химни јеврејског народа. Прва химна је испевана у Египту у ноћи ослобођења. О десетој химни, химни будућности говори пророк Јишајагу (Исаија) : » Певајте нову песму Богу ».

У српској историји, и у историји српског православља, прву химну је певао народ после косовског боја, пошто се Кнез Лазар одлучио за царство небеско. Косовки мит је постао српском химном вери у Једнога Бога, српским опредељењем за вредности изворног хришћанства, учења Светога Саве, за слободу, равноправност и братство свакоме у вери у Истинитог.

Тако је косовска химна сачувала српство од предрасуда антисемитског карактера. Она је омогућила Србији, да, пошто је стекла државност ослободивши се турске владавине, и после више покушаја стекне Устав. Тај Устав је прожет заповестима вечитог Божјег закона изједначења у правима сваког грађанина Србије. По том Уставу су сви људи једнаки као и у заповести испуњавања Божјег закона пред Творцем.

Српски народ преко косовске химне аутохтоно, саборно носи предају о Јединоме Богу Творцу. То му омогућује да у својој историјској судбини и у свом митском садржају увиди исказану вољу Свевишњег. У овоме се закључује историчност српскога народа.

Спроводећи идеологију богоборачког народа Амалека (народ који је кренуо против Мојсијевог јеврејског народа (Друга књига Мојсијева, глава 17, стих 8-16)), Амалек је подигао руку на народ Израела. Он је то учинио у моменту када се Божанска

Присутност исказивала у свим догађајима везаним за исход из Египта и кретање по пустињи. Ту се Бог обраћа Мојсију и каже (Друга књига Мојсијева, глава 17, стих 14) : »Потом рече Господ Мојсију: Запиши то за спомен у књигу, и кажи Исусу (ради се о Исусу Навину-примедба аутора) нека памти да ћу сасвим истребити спомен амалеков испод неба ». То значи да они који крену против народа Израела, биће уништени од Свевишњег. Дакле, идеологија Амалека се исказује у одрицању Божје промисли и воље Свевишњег, у догађајима током историје. Творац нам кроз Тору саопштава да је таква идеолошка концепција предодређена за пропаст.

У историјској судбини српскога народа се јасно очитује Божја промисао и неслучајност у Божјој присутности. Тако они идеолошки следбеници Амалека, који ово послање српскога народа не увиђају и негирају да је српски народ доживео овакву историјску судбину по великој промисли Творчевој, (да би се преко српског послања подучили и пречистили хришћански и остали народи света) чине неискупиви грех Амалека у односу на вољу Творца. Стога они осуђују себе таквим својим односом према промисли Творчевој на пропаст.

Један од разлога и то најозбиљнијих, због којих је пропала коминтерновска комунистичка идеологија јесте исказано коминтерновско богоборство у осуди српског народа као угњетачког. Тиме је Коминтерна исказала идеолошку црту Амалека, прогласивши српски народ, преко чије се историје открива Божја промисао, народом одметником од светских тековина законотости и Божјег поретка. Свевишњи који је надмилостив и свеопростив, грех Амалека не опрашта. 1999. се у односу на Србију поновио одзвук Амалека. Одзвук који је предодређен да у скорашњој обједињавајућој завршници светске историје по промисли Божјој, коначно нестане.

О свему овоме се говори у књигама ТАНАХ-а које су основа и канон јеврејског учења. Међутим, како се Тора у

измењеном облику и без усмене традиције распространила међу народима света, никло је мноштво доктрина које немају ничег заједничког са јеврејским традиционалним учењем. Такве доктрине су изгубиле своју изворност предаје, погубно су утицале на развој друштва и послужиле су као разлог за ницање многих предрасуда. Једна од таквих је и доктрина – представа о првородном греху. Драстичан је пример кога наводи рав Герц у свом коментару о Тори у издању Гешарим. Он наводи из енглеске хришћанске публикације : » Услови у којима се налазе људи после Адамовог пада су такви, да човек не може својим сопственим напорима путем добрих дела да измени себе и своју природу ради тога да би се обраћао и зазивао ка Богу ». У овом ставу видимо однос према људској природи, који је дијаметрално супротан изворном хришћанском учењу заснованом на предаји Торе. Због оваквих заблуда које наносе огромну штету како појединцу тако и друштву у целини, хришћанска традиција треба да се више ослања на изворну, целовиту и непромењену предају Вечитог Старог завета или закона Торе. Јеврејство стално, у континуитету одржава традицију усменог предања на основу писмене теолошке литературе мидраша, која је по њима неопходна допуна у исправном разумевању Божје речи.

Овај статички неправилни однос према човековој слободној вољи и историји људског друштва, није нашао одзив у српском православљу јер српско небо, са косовском химном уноси динамичност и покреће на успон српски дух. Како каже Рашковић, (велики поборник вредности српског православља) једино унутрашњи доживљај вере и неба може одолети искушењу примарне кривице. А то и јесте појам неисправљивог првородног греха Адамовог из неких теолошких доктрина. Српско ирационално, косовско небо је јак штит српском православљу од оваквог деструктивног става, коме су подлегле неке од хришћанских доктрина. Духовна јачина ентитета је самерљива једино ирационалношћу Божје присутности којом је прожета.

Што је покретачки садржај ирационалнији, тиме је подстицај динамичкој усмерености ЗА и КА јачи, јер носи поруку веће духовности. Српско Светосавље је невероватно подстицајно и динамично и отвара пут како појединцу на његовом индивидуалном духовном путу уобличавања у човека високих морално – етичких особина, тако и саборној српској правичности која се уобличава у Србију – праведницу међу острашћеним народима у чијем се окружењу налази.

За прву скупштину Друштва српско-јеврејског пријатељства која је одржана у Удружењу књижевника Србије, Енрико Јосиф је рекао да је то саборни скуп душе српскога народа. Тиме, у том часу навале мржње од стране југословенских народа и нераздевања света, душа српског народа исказала је своју неокрњену веру у Једнога Бога, лишену предрасуда. У том часу светског непријатељства, Србија је пружи­ла руку пријатељства јеврејској браћи новооснованог Израела, чиме је потврдила истинско ослањање на предају праотаца јеврејскога народа Аврама, Исака и Јакова. Енрикове пропратне речи на том скупу су биле : » ... дошао је тренутак епског и химничког искупљења, после дугогодишње свете ћутње за све непреживеле само зато што су се звали Срби, и били Срби православне вере... ». Био је то тренутак покретања и усмеравања историје ЗА и КА. Тренутак српског певања нове песме Богу. Тренутак зачињања српског химничког искупљења, и нове химне којима се наставља химничност косовског Светосавља. Ту је зачето српско послање света, и нова химна српског Светосавља.

ЖРТВЕНОСТ СРПСКОГ ПОСЛАЊА

У ТАНАХ-у, књизи о Јову, се казује како са Јовом, заиста невиним Бог чини искушења. Јовови пријатељи говоре Јову : « Како смеш рећи да си невин и чист, кад је пред Богом и светлост нечиста, а анђели и арханђели су нечисти ! » А Јов одговори : » Ја сам невин, ја сам чист. «Пријатељи га и даље казивањем убеђују, да би на крају величанствени Бог рекао : «Он је чист.» Свевишњи Бог је тај који твори добро и зло, и ми преко књиге о Јову, кроз Јова, заједно са њим сазнајемо, и осетивши Јовову патњу постајемо кадри да је спознајемо, да бисмо на крају искушења, заједно са Јовом казали :« Ти си милосрдан и правичан «.

Народ Србије, саборна душа српског народа, у овом тренутку осаме у свету каже : »Ја сам невин, ја сам чист.» Израелски пријатељи из градова побратима, попут Јовових пријатеља, пружајући подршку Србији у овоме часу искушења , осамом у осами света кажу: « Како смеш рећи да си невин и чист, када ни један народ света није невин и чист по питању угњетавања других народа, по питању поробљавања, по питању погрома, по питању непријатељства према свештеном народу Израела – али српска саборност и даље у исчекивању расплета понавља : « Ми нисмо невини, ми смо чисти.»

Овај резонирајући српски ехо је неспособан да пројектује о себи туђу представу као о угњетачу. Неспособан да на зло узврати злом, на мржњу мржњом, на покољ покољем што је знак српске жртвености. Убитачна, геноцидна светска машинерија пропаганде, није наишла на одзвук у србској саборности, није успела да у Срба извитопери представу о српским вредностима и светињама. Ако Турци за 400 година јањичарске власти нису успели да раздухове и раскорене Србе, зар су могли светски моћници да помисле да ће раздуховити Србе десетогодишњим ембаргом и бомардовањем? Србе, о којима је немачки

протестантски свештеник Fridrih Grisendorf године 1945. у свом селу Everburg-у крај Osnabrick-а, где се тада налазило на хиљаде српских заробљеника рекао «... Међутим, има овде међу нама један народ који је од свих победника извојевао једну много лепшу, другачију победу. Победу душе, победу срца, победу мира и хришћанске љубави. Тај народ су Срби ... Ми смо их раније само површно познавали. Али смо такође добро знали шта смо ми чинили у њиховој отаџбини... Знали смо да се овде међу нама налази 5.000 Срба официра који су некада представљали елиту друштва у својој земљи, а сада личе на живе костуре, малаксали и изнемогли од глади. Знали смо да код Срба живи веровање да « ко се не освети – тај се не посвети», и ми смо се заиста плашили освете тих српских мученика. Кад су покидане логорске жице и када се 5.000 живих српских костура расуло слободно по нашој земљи, они су миловали нашу децу поклањајући им бомбоне, мирно разговарали са нама. Срби су дакле, миловали децу оних који су њихову отаџбину у црно завили. Тек сада разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик. Сада тек схватамо зашто Бизмаркова последња реч на самртној постељи беше – Србија .

Та победа је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се, могли су извојевати и задобити само Срби, одгајани у њиховом светосавском духу и јуначким српским песмама које је наш Гете тако много волео.

Ова победа ће вековима живети у душама Немаца, а тој победи и Србима који су је извојевали, желео сам да посветим ову моју последњу свештеничку проповед.»

Тако је овај немачки, хришћански свештеник спознао хришћанску праведност Срба. Јер како препознајемо некога да је праведник? Тако што откријемо да нас превазилази својом духовношћу, својом непоколебљивошћу у морално – етичким принципима, чак и у најсуровијем искушењу, које шаље Свевисњи. Једнима да се и у искушењу непоклекнувши докажу

и учврсте, а другима да се преко искушеника – праведника пречисте и спознају раније њима неспознато.

На Мојсијев зов « Ко је за Бога – Ка мени », у оквиру јеврејског ентитета, одазивају се левити – свештеници, који нису починили грех клањања златном телету. На Божји зов данашњице, у име обједињавајуће историјске завршнице, и братимљења народа света одазивају се међу народима света – народи праведници. У оквирима хришћанства данашњице, на глас Божји међу првима хрли српски народ. ЗА Бога и КА Божјем закону. ЗА и КА Творцу. ЗА и КА Творчевом Закону свим народима света.

Васкрс Срба у поново успостављеној српској држави, покреће на богооткривајућу спознају народа заосталих у односу на Божји Закон народа а окупљених око « златног телета » светске моћи војне технологије и пропаганде мас медија. Србија оптужена као угњетачка, у стварности је међу првима испунила Божју заповед : » Не кради! « под чиме се подразумева мимо забране присвајања туђе имовине заповест – не укради човека ! – што значи : не укради човека и не учини га робом, тј. не пороби другога човека, не поробљуј други народ. Запад , који је у паду у односу на свељудски Божји закон, проживљава тешку кризу вредности. У Немачкој, у Енглеској као и у православној Русији бујају националистички покрети. Они не доприносе усклађивању националне самосвести тих народа са збивањима данашњице, у којима је кључно истаћи оне квалитете народа који омогућују братимљујућу усклађеност међу народима. Напротив, ови покрети су опхрвани мржњом према странцима, и као вечити пратилац ксенофобије појављује се сад антисемитизам.

Српски народ навикао на коминтерновску пропаганду, не вреднује своје саборне морално – етичке вредности како треба. Са рушењем коминтерновских заблуда, са откривањем правога лица муслиманског тероризма, дошло је време кад народи света

треба да saznaју о послању која је промисао Божја доделила Србији. Уколико Србија схвата то послање које носи, и остали народи ће моћи да се кроз ово послање подуче и успну ка разумевању Божјег закона.

Запад, навикао да предњачи својим демократским системом вредности, који је на светској сцени најприближнији Божјем закону, опхрвала је мржња према странцима. Стотине хиљада француских муслимана, усељених из бивших француских колонија, демонстрирају француским улицама, извикујући пароле које позивају на џихад. А мржња се покренула, али то не доликује «цивилизованом» западу. Пројектовање мржње и тлачитељских побуда на народ Србије, приписивање Србији поробљивачких тенденција, то је био излаз, како се тада чинило за излазак из западне кризе вредности. Али криза запада, цивилизацијска криза хришћанских западних народа и руског православља је много коренитија.

Међутим пад запада, западна морално-етичка криза условила је кроз тешко жртвено искушење васкрс Србије, васкрс српске државности, васкрс српске братимљујуће духовности. По Рашковићу « ... то је праг посебне трагедије у којој се судбина српског народа везује за судбину свехришћанске историје.» Тако Србија чија су историјска и религиозна свест дубоко повезане, преосмисливши своју историју у складу са месијанском ером у којој живимо, са повратком Јевреја на Сион, искупљује се својом жртвом. Она покушава да досегне и успостави праведну српску државу која носи жртвено послање... која се састоји у одолевању омражености, у узвраћању мржњи праштањем, у љубави према оном који те мрзи, према оном који те скрнави, вређа и гази. Тако се одсликава духовно онај страдалнички вид изабраништва Србије за жртву . У овим сталним, неуспелим покушајима да свету предочи послање које носи, српски народ стално очекује чудо. То је чудо оствареног пречишћења и правилног усмеравања хришћанских народа, окупљених у осуди Србије у времену распада југословенске заједнице.

Српски народ жртвено обавља овај Сизифов посао послања другим народима. Али, како каже Бећковић, да је Сизиф изгубио камен, остао би анониман. У разрешењу драме српског жртвеног послања у « Србији земљи чудесног чуда и распињујућег труда » како каже Енрико, Србија се окренула ка највећем чуду времена у коме живимо, ка чуду које долази са Сиона. Тако су Срби стали на пут духовне борбе за јединствени Јерусалим, што је израз најправичније духовне стварности једнога народа. Српска саборна душа увиђа значајност српског жртвеног послања у близини есхатолошког тренутка.

Муслимански екстермисти који су испровоцирали светску заједницу народа на санкционисање Србије, су исти они којима је крајњи циљ разједињени Јерусалим са палестинском престоницом у источном делу Јерусалима, и са палестинском контролом над брдом Морија, с обзиром да се цамија са златном куполом већ тамо налази.

Зашто је групација исламских екстремиста предвођених идеолошким следбеницима јерусалимског муфтије, који је током другог светског рата формирао СС дивизије на територији Косова, Босне и Хрватске, пожелела да господари над брдом Морија и Јерусалимом? Преко Светог писма је познато да је Свевишњи дао јеврејском народу, Аврамовим потомцима Јерусалим и брдо Морију у вечито наслеђе, јер му је јеврејски народ свештен и свет, посвећен Творцу као свештенство при Вечном Олтару.

Ислам у Аврамовом сину од Сарине служавке Агаре – Ишмаелу има свог родоначелника. У то време док је Сара била бесплодна и Агара је родила Ишмаела, он је као прворођени син Аврамов васпитаван као наследник и настављач очевог дела – монотеизма изабраног народа. У исти дан су били обрезани Аврам и његов син Ишмаел, коме је тада било 13 година. Међутим, Свевишњи обавештава Аврама да су његови планови везани не за Ишмаела, већ за Исака, сина кога тек има да роди законита Аврамова супруга Сара. По рођењу Исака, Ишмаел

схвата да га отац више не рачуна јединим настављачем његовог великог дела, и да је Исак преузео ону улогу коју су раније предсказивали Ишмаелу. Због несугласица са Саром, Аврам по гласу Божјем отпушта Агару са сином Ишмаелом. Бог обећава Авраму да ће од њега нићи велики народ, али да ће Исак бити тај који ће наставити Аврамово дело. Пошто Коран наставља Ишмаелову предају у условима данашњег прожимања култура и преплитања народа, исламски сусрет са Библијом и јудео-хришћанском културом, који условљава дух времена, болно и са нетрпељивошћу се проживљава у муслиманском свету. Зато су екстремне тенденције ислама условљене немогућношћу превазилажења комплекса губитка првородства, а значи улоге свештеника при Олтару Свевишњег.

Ово је укратко разлог оваквог односа муслиманских екстремиста према Светом граду Јерусалиму. У исламу је Свевишњи, исти онај једини Бог праоца Аврама. Ислам претендује на Ишмаелово првородство и тиме одбацује изабраништво Исака, на које Бог указује.

Корени хришћанске заблуде (у односу на подељени Јерусалим, међу потомцима Аврама, Исака и Јакова и потомцима Ишмаела) леже у непревазђеној паганској дуалистичкој престави о Богу. Они леже у заоставштини прошлих времена када се људи не само да нису борили са својим лошим побудама, са злим нагоном који је дат човеку Свевишњим да би човек могао да исказе слободну вољу, већ су оглашавали да зло, а дакле и зле побуде у нама, имају исту толику вредност као и добре (добра и зла паганска божанства којима су приношене жртве). Чак су постојали и култови који су оглашавали зло, преко култа идола законитим владарем друштва.

Олтаром Свевишњему, једноме јединоме Богу, не могу располагати два различита ентитета, нити је то Олтар намењен неком дуалистичком божанству, тј. двојници различитих богова. Олтаром јединоме Свевишњем може располагати само један за

свештенство одређен самим Свевишњим ентитет. Он приноси жртву Јединоме у име свих.

Ислам преко Палестинаца покушава свету да наметне идеју да је ислам старији од Аврамовог учења јеврејства, а то није тачно. Сам Коран такву тврдњу побија с обзиром да се позива на Аврама.

Хришћанска цивилизација која у свом канону Библије садржи целу и неизмењену јеврејску Тору као Вечни стари завет позива се и на јеврејски Танах тј. Пророке. Дакле ако хришћанска цивилизација расправља са Палестинцима о могућности њихове контроле и власти над источним Јерусалимом и брдом Морија, то је онда израз непревазиђене дуалистичке представе о Богу. То је представа о једном добром а и о једном злом божанству, наместо исправне представе, што је својствено српском народу, о Свевишњем Богу Творцу и човеку који у борби и потчињавању свог злог нагона добрим, изражава своју слободну вољу у стремљењу ка Творцу преко поштовања морално-етичких норми Божјег закона. Ова дуалистичка, паганска предхришћанска заблуда које се опет исказала у осуди Срба, је својствена оним хришћанским народима који се мало или погрешно ослањају у својој хришћанској традицији на предају основног учења јеврејске Торе. Код Срба, путем српског Светосавља које се канонски ослања на предају Аврама, Исака и Јакова – дотле да их највећи српски светитељ и просветитељ назива «нашим оцима», ова паганска заоставштина је искорењена.

Чињеница да је глава Есава, Исаковог законитог сина који се одрекао предаје оца, али пред крај живота покајао, ипак сахрањена у пећини јеврејских праотаца. То говори о томе да ће се пред крај времена, хришћански народи, наследници Есава, покајати што су мало пажње поклањали основном закону јеврејске Торе (и ишли дотле да га оглашавају старим, али у смислу овешталим законом, док Богу хвала у Срба стари носи

смисао онога који је древни, основни) и постићи морално-етички кодекс утемељен законом Торе.

Тако Србија праведница међу хришћанским народима, доприноси превазилажењу ових заблуда и погрешних ставова. Тако српско жртвено искушеничко послање има благотворно дејство на остале народе, као што боравак човека – праведника утиче на околне људе. То је Божја замисао уређења и пречишћавања народа, да би могли постати оно што Он жели.

Током историје је познато да је јеврејски народ одувек био најжртвенији. Његова жртвеност се огледала и у томе што Јевреји нису попут других народа света на покољ узвраћали покољем и на погром погромом. « Љуби ближњега свога као самога себе » је златно правило јудаизма (књига III Мојсијева, 19-18). Ово јеврејско правило из Торе окончало је варварство и робство. У томе се исказује предодређено Свевишњим свештенство јеврејског народа за све народе света.

Српски народ доживљава сличну судбину. Кроз историју Србија је водила само ослободилачке ратове. Српска војска никада није била тлачитељска, поробљивачка и окупациона. Међутим, без обзира на историјске чињенице, Србија је увек бивала проглашена угњетачком и погромашком. У овом неузвраћању, али памћењу се огледа жртвеност српског послања.

По учењу јеврејских хасида, постоје два разлога која гурају не-Јевреје да чине добро. Први – када је то потребно ради самоутврђивања, зато да би се још више допринело своме « ја јесам ». Други је разлог припадност » *hasidej umot a-olam*«, припадност праведницима из народа света.

Док је у Русији од марта 1881 започео талас насиља према јеврејском становништву, талас ужасних погрома у којима је страдало на стотине хиљада недужних Јевреја које су зверски мучили и у мукама убијали само због тога што су били Јевреји, вођени ирационалном мржњом, у Србији је 1888 донесен Устав

у коме је писало да су грађани Мојсијеве вере исти такви грађани као и грађани православне вере, чиме је Србија вођена тековинама теократске, православне државе изједначила у правима јеврејско становништво са српским. А у исто време руска реч « погром » је ушла у све језике света, означавајући зверства у односу на јеврејско становништво. Тако да је значење израза Србин Мојсијеве вере, имало и има потпуно различити смисао од израза Немац Мојсијеве вере, што је имало места у Немачкој између два рата и означавало јеврејско отпадништво и немачку принуду и што се све завршило у катастрофи европског јеврејства у II светском рату.

У књизи Танија, која је основна књига учења хасида ХАБАДА, у издаваштву Шамир, се каже « ... са једне стране постоје људи, градови и читави народи који демонстрирају потпуно одсуство добротe и милосрђа. На жалост Јевреји су се не једном убеђивали у то, на сопственом горком искуству. Са друге стране свако је био у прилици да сретне представнике различитих народа света, који су пружали руку помоћи понекад и ризикујући животом. «... душе праведника света су такође створене и способне ка састрадаваљу и помоћи другом човеку.»

У хасидуту се сматра да су из ове « овојнице сјаја » створене душе и тела Јевреја и не-Јевреја који су праведници међу народима света.

Из јеврејског хасидског учења је познато да душе простих људи добијају животну снагу преко душа праведника и мудраца. Ако је нешто дато да разуме праведнику, пренеће се и на цео народ. По овој законитој аналогiji српско жртвено послање које Србија носи, пошто ће га огласити, пренеће се на друге хришћанске народе, чиме ће они постати кадри да увиде своје заблуде и да осете жртвену поруку српског Светосавског православља. Историјска збивања указују на Србију и то на народ и на државу, која у завршетку светске историје носи послање.

То се догађа у времену започињања месијанске ере, која се карактерише завршним догађајима који обједињују народе. То есхатолошко послање је послање српске саборности, а у име свих народа који су обједињени законом у једном збратимљујућем загрљају. Србија предњачи у свом правилном схватању закона, у име надолазећег искушења свих народа света које ће објединити у великом тренутку цео људски род у лепоту вечног блаженства.

Есхатолошко послање српске саборне жртвености, зајамчено је српском историјом и традиционалним српским пријатељством према јеврејском народу. То послање је у име вечног Божјег закона свим људима света. Срби су доживели Косово и нису националисти. Одрекли су се самих себе, своје самосвојности у име универзалности једног закона. Срби су се одрекли српства, своје државе, своје српске војске, своје српске историје, и постали Југословени са југословенском војском, југословенском државом, југословенском историјом и једним језиком за све. То је најплеменитија врста есхатолошког послања које носи Срби. Овај чудесан српски смисао за схватање жртвености у име опште-људског и збратимљујућег, универзалног, предодредио је српски васкрс у новој држави Србији. Србија је отелотворење тог жртвеног послања, после косовског искушења којим је Свевишњи искушавао Србију која је тек настајала да би била вредна правичности коју јој је предодредио Свевишњи. Косовским искушењем су сви народи стекли могућност да се на делу уједине око Закона. Косовско искушење је дато хришћанским народима и народима света да би се они пречистили, пошто осете страдалничку поруку Косова и да би се са већим поимањем усмерили ка Закону. Србија би пак, поновним косовским искушеништвом потврдила своју историјску праведност и уобличила се у Србију, праведницу међу народима света. Косовско искушење је Свевишњи дао народима да би схватили да праведност једног народа није

самерљива са његовом «напредношћу». Она је самерљива једино његовом саборном схватању и прихватању Закона у живљењу са њим и кроз Закон, што значи у испуњавању морално-етичких начела Закона.

Пре другог светског рата, Немци беху у свему најнапреднији. У атомистици, у филозофији, у музици, у техници, у науци, у култури и са пуним правом се може рећи да су освојили Европу. Али освојили су је без Божјег Закона, са искривљеном представом о Божјем Закону, са заменом Закона аријевском расом, са додељивањем човеку прерогатива Бога. И ко је Немцима одузео право на премоћ у Европи? Ко их је спречио да у свом лудилу одступништва од Закона загосподаре Европом? Срби, који су то учинили у првом и другом светском рату, Срби лудаци у универзалном Божјем Закону, Срби који су омогућили тим својим чином савезницима победу.

Српска праведност и усмереност ка Закону, а значи ка Свевишњем Богу (јер је Закон од Бога) утемељена је на српској немањићкој, светосавској, теократској држави и са косовским митом као историјским начелом. Саборно српско биће увек путем митске, косовске, светосавске представе, осмишљава историјску судбину земаљског живота. У овоме се огледа религиозна савест Србије у смислу земаљске историсјке судбине. Српски народ, као митски историчан, има предодређени смисао за осећај овоземаљске будућности. Српска историчност усмерава ЗА и КА. Српско митско косовско духовно искуство налази своја разрешења у надолазећој садашњости на коју се излива духовни значај Сиона. Ту српско саборно искушеништво налази традиционо, светосавско, духовно упориште у ослањању на предају и Закон Аврама, Исака и Јакова.

Божји Закон, чија су основа десет Божјих заповести које је Мојсије примио на гори Синају, записан је у Светом писму-вечитом, основном, древном Закону јеврејске Торе. Десет заповести су декларација савеза Бога и човека којом је Бог

обавезао човека. Овај кратак текст обухвата све области Закона, установивши не само правила понашања, већ и одредивши унутрашњи духовни свет човеков. Овај текст одређује како Закон служења Свевишњему, тако и појмове праведности и правосуђа који су актуелни за сва времена и никад не застаревају. Закон, чија је основа десет заповести, јесте најјаче откровење Божје присутности.

Сви народи су дужни да се потчине овим требовањима Творца израженим преко десет Божјих заповести, али у моменту синајског откровења њих прихватају, усвајају, и почињу да их испуњавају само Јевреји. Сви остали народи постепено схватају глобалност морално-етичких основа на којима се свет држи. Они морају доћи код јеврејског народа за разјашњење, за требовања која тражи Творац од човека путем тих изречених заповести Божјег закона.

Да би се правилно схватиле заповести Закона, треба добро проучити традицију бављења Законом од синајског откровења кроз каснију теолошку литературу. Осмишљавање поруке десет заповести код народа света је постепен процес. Овај однос се с почетком месијанске епохе приближава оном стању, које је неопходно да би се испунила пророчка визија уједњеног света под влашћу Божјег Закона. Одатле сазнајемо да је Закон првенствено дат јеврејском народу путем синајског откровења, да би га сад јеврејски народ пренео осталим народима света што је један од аспеката свештенства јеврејског народа Свевишњем. Знамо, да јеврејски народ носи традицију синајског Божјег закона већ неколико хиљада година.

Код древних пагана, није постојало посебно жртвено дејство у име целог народа, а појам греха и искупљења греха им је био непознат. Путем закона, а преко јеврејског народа као његовог носиоца, Бог је искоренио приношење људских жртви. У књизи Левити 20:2,4,5 под страхом смрти забрањено је «давати своју децу Молоху» тј. приносити људске жртве, што је било

типично за ранију цивилизацију Молоха. Тако је Свевишњи, склопивши са јеврејским народом вечни савез, свргнуо цивилизацију Молоха, забранивши приношење људских жртви, и положио основ своје цивилизације Закона, успоставивши са Тором морално-етичке норме живљења, које стављају човеков разум изнад његових порива. Поштовање норми цивилизације Закона, тражи од човека превазилажење навика и обичаја паганске цивилизације, пре свега цивилизације Молоха. Ове норме постају циљ којим треба да тежи човечанство и човек као појединац, удаљавајући се од паганске културе и паганског наслеђа, и стремећи прогресу човечанства, успостављајући цивилизацију Закона. Ово су разлози због којих Бог Израела, јеврејски Закон и јеврејски народ у прошлости, сада, и у будућности имају изузетно место међу народима света.

« Направићете те Господ главом, а не репом и бићеш само на висини и нећеш бити доле, ако се будеш покоравао заповестима Господа Бога твојега » Трећа књига Мојсијева, 28-3.

На све ово српском народу указује св. Сава, назвавши Аврама, Исака и Јакова « јединим нашим оцима пре Стевана Немање ». На тај начин је Св. Сава је успоставио православље у Србији.

Српски народ носи вековну, косовску тежњу за успостављањем праведне српске државе у цивилизацији Закона. Ова српска тежња као израз косовског Светосавља, усмерава Србију ка народу Израела. У име исчекивања чуда, оваплоћења Закона који долази са Сиона, у догађајима данашњице, српски народ стаје на страну духовне борбе за јединствени Јерусалим. Ово се исказује збртимљујућим пријатељством са Израелским градовима-побратимима, а преко њих и са народом Израела. Овим је Србија исказала једно надвремено ДА, ДА цивилизацији Закона и народу Израела.

На овај начин се оваплоћује и успоставља, нашавши овоземаљско тежиште «обретеније главе Цара Лазара». То је у складу са јеврејском традицијом и носи значење да су Срби, (ослонивши се на предају и исправно тумачење Божјег Закона, праотаца јеврејског народа Аврама, Исака и Јакова) «обрели главу». Ово значи да су у складу са јеврејском традицијом постали међу хришћанским народима «главом, а не репом» како се то у Тори наводи.

У јеврејској традицији праотац хришћанских народа - Есав је «обрео главу» на чудесан начин тиме што му је глава сахрањена у гробници праотаца јеврејског народа у Хеброну. У хебронској пећини сахрањени су Аврам, Исак и Јаков, који су праоци народа Израела, а преко којих и хришћански народи примају Божји Закон. Есав који се као законити син Исаков и брат Јакова, током живота одрекао традиције и предаје, и живећи у свету лишеном Закона изгубио главу, био је физички обезглављен у тој цивилизацији безакоња. Глава му се нашла, обрела, на чудесан начин у пећини праотаца, тако што се откоптрљала у Хебронску пећину у моменту кад је Есав обезглављен, а пала је у наручје сахрањеном Исаку. Тако је глава Есава остала сахрањеном заједно са праоцима у наручју код Исака. Ово исказује покајање Есава пред крај живота, јер је увидео вредности Аврамове традиције и предаје монотеистичког Закона. Тако, у складу са јеврејском традицијом, симболика српских епских песама, а и српских фресака о проналаску главе Цара Лазара у « кладенцу » означава то да је глава Цара Лазара, као главе српског народа пронађена у кладенцу Закона Божјег.

Идеја месијанске ере и цивилизације Закона постоји од времена праотаца «твојим потомством благословиће се сва племена земаљска ». Овим благословом је Свенишњи благословио како Аврама, тако и Исака.

Овај благослов је резумевање и испуњавање Божјег Закона од стране народа света као традиције Аврама, Исака и Јакова. Овај благослов ће се у пуној мери исказати тек у будућности са успостављањем цивилизације Закона, која ће се ослањати на традицију Аврама, Исака и Јакова.

Усмерен Светосављу, на традицију Аврама, Исака и Јакова, српски народ, историјски пошавши путевима правичности, открива за себе кладенац благослова сличних онима које су добили Аврам и Исак. Јер, као што јеврејски народ својим земаљским историјским путем и Законом који носи указује на Свевишњег Бога, тако и српска саборност својим историјским путем и саборном правичношћу указује на предодређено јој место међу хришћанским народима.

Овим есхатолошким послањем српске саборности – хришћански народи стичу могућност свог прочишћења. То је удаљавање од неправилног разумевања и приближавања ка правилном разумевању Божјих Закона и његових путева у савршавању човека и васељене.

ЕСХАТОЛОШКО ПОСЛАЊЕ СРПСКЕ САБОРНОСТИ

Историјска збивања указују на Србију и то на народ и на државу, која у завршетку светске историје носи послање. То се догађа у времену започињања месијанске ере, која се карактерише завршним догађајима који обједињују народе. То есхатолошко послање је послање српске саборности, а у име свих народа који су обједињени законом у једном збратимљујућем загрљају. Србија предњачи у свом правилном схватању закона, у име надолазећег искушења свих народа света које ће објединити у великом тренутку цео људски род у лепоту вечног блаженства.

Есхатолошко послање српске саборне жртвености, зајамчено је српском историјом и традиционалним српским пријатељством према јеврејском народу. То послање је у име вечног Божјег закона свим људима света. Срби су доживели Косово и нису националисти. Одрекли су се самих себе, своје самосвојности у име универзалности једног закона. Срби су се одрекли српства, своје државе, своје српске војске, своје српске историје, и постали Југословени са југословенском војском, југословенском државом, југословенском историјом и једним језиком за све. То је најплеменитија врста есхатолошког послања које носи Срби. Овај чудесан српски смисао за схватање жртвености у име опште-људског и збратимљујућег, универзалног, предодредио је српски васкрс у новој држави Србији. Србија је отелотворење тог жртвеног послања, после косовског искушења којим је Свевишњи искушавао Србију која је тек настајала да би била вредна правичности коју јој је предодредио Свевишњи. Косовским искушењем су сви народи стекли могућност да се на делу уједине око Закона. Косовско искушење је дато хришћанским народима и народима света да би се они пречистили, пошто осете страдалничку поруку Косова и да би се са већим поимањем усмерили ка Закону. Србија би пак, поновним косовским искушеништвом потврдила своју историјску праведност и уобличила се у Србију, праведницу међу народима света. Косовско искушење је Свевишњи дао народима да би схватили да праведност једног народа није самерљива са његовом «напредношћу». Она је самерљива једино његовом саборном схватању и прихватању Закона у живљењу са њим и кроз Закон, што значи у испуњавању морално-етичких начела Закона.

Пре другог светског рата, Немци беху у свему најнапреднији. У атомистици, у филозофији, у музици, у техници, у науци, у култури и са пуним правом се може рећи да су освојили Европу. Али освојили су је без Божјег Закона, са

искривљеном представом о Божјем Закону, са заменом Закона аријевском расом, са додељивањем човеку прерогатива Бога. И ко је Немцима одузео право на премоћ у Европи? Ко их је спречио да у свом лудилу одступништва од Закона загосподаре Европом? Срби, који су то учинили у првом и другом светском рату, Срби лудаци у универзалном Божјем Закону, Срби који су омогућили тим својим чином савезницима победу.

Српска праведност и усмереност ка Закону, а значи ка Свевишњем Богу (јер је Закон од Бога) утемељена је на српској немањићкој, светосавској, теократској држави и са косовским митом као историјским начелом. Саборно српско биће увек путем митске, косовске, светосавске представе, осмишљава историјску судбину земаљског живота. У овоме се огледа религиозна савест Србије у смислу земаљске историсјке судбине. Српски народ, као митски историчан, има предодређени смисао за осећај овоземаљске будућности. Српска историчност усмерава ЗА и КА. Српско митско косовско духовно искуство налази своја разрешења у надолazeћој садашњости на коју се излива духовни значај Сиона. Ту српско саборно искушеништво налази традиционо, светосавско, духовно упориште у ослањању на предају и Закон Аврама, Исака и Јакова.

Божји Закон, чија су основа десет Божјих заповести које је Мојсије примио на гори Синају, записан је у Светом писму-вечитом, основном, древном Закону јеврејске Торе. Десет заповести су декларација савеза Бога и човека којом је Бог обавезао човека. Овај кратак текст обухвата све области Закона, установивши не само правила понашања, већ и одредивши унутрашњи духовни свет човеков. Овај текст одређује како Закон служења Свевишњему, тако и појмове праведности и правосуђа који су актуелни за сва времена и никад не застаревају. Закон, чија је основа десет заповести, јесте најјаче открочење Божје присутности.

Сви народи су дужни да се потчине овим требовањима Творца израженим преко десет Божјих заповести, али у моменту синајског откровења њих прихватају, усвајају, и почињу да их испуњавају само Јевреји. Сви остали народи постепено схватају глобалност морално-етичких основа на којима се свет држи. Они морају доћи код јеврејског народа за разјашњење, за требовања која тражи Творац од човека путем тих изречених заповести Божјег закона.

Да би се правилно схватиле заповести Закона, треба добро проучити традицију бављења Законом од синајског откровења кроз каснију теолошку литературу. Осмишљавање поруке десет заповести код народа света је постепен процес. Овај однос се с почетком месијанске епохе приближава оном стању, које је неопходно да би се испунила пророчка визија уједњеног света под влашћу Божјег Закона. Одатле сазнајемо да је Закон првенствено дат јеврејском народу путем синајског откровења, да би га сад јеврејски народ пренео осталим народима света што је један од аспеката свештенства јеврејског народа Свевишњем. Знамо, да јеврејски народ носи традицију синајског Божјег закона већ неколико хиљада година.

Код древних пагана, није постојало посебно жртвено дејство у име целог народа, а појам греха и искупљења греха им је био непознат. Путем закона, а преко јеврејског народа као његовог носиоца, Бог је искоренио приношење људских жртви. У књизи Левити 20:2,4,5 под страхом смрти забрањено је «давати своју децу Молоху» тј. приносити људске жртве, што је било типично за ранију цивилизацију Молоха. Тако је Свевишњи, склопивши са јеврејским народом вечни савез, свргнуо цивилизацију Молоха, забраивши приношење људских жртви, и положио основ своје цивилизације Закона, успоставивши са Тором морално-етичке норме живљења, које стављају човеков разум изнад његових порива. Поштовање норми цивилизације

Закона, тражи од човека превазилажење навика и обичаја паганске цивилизације, пре свега цивилизације Молоха. Ове норме постају циљ којим треба да тежи човечанство и човек као појединац, удаљавајући се од паганске културе и паганског наслеђа, и стремећи прогресу човечанства, успостављајући цивилизацију Закона. Ово су разлози због којих Бог Израела, јеврејски Закон и јеврејски народ у прошлости, сада, и у будућности имају изузетно место међу народима света. « Направићете те Господ главом, а не репом и бићеш само на висини и нећеш бити доле, ако се будеш покоравао заповестима Господа Бога твојега » Трећа књига Мојсијева, 28-3.

На све ово српском народу указује св. Сава, назвавши Аврама, Исака и Јакова « јединим нашим оцима пре Стевана Немање ». На тај начин је Св. Сава је успоставио православље у Србији.

Српски народ носи вековну, косовску тежњу за успостављањем праведне српске државе у цивилизацији Закона. Ова српска тежња као израз косовског Светосавља, усмерава Србију ка народу Израела. У име исчекивања чуда, оваплоћења Закона који долази са Сиона, у догађајима данашњице, српски народ стаје на страну духовне борбе за јединствени Јерусалим. Ово се исказује збртимљујућим пријатељством са Израелским градовима-побратимима, а преко њих и са народом Израела. Овим је Србија исказала једно надвремено ДА, ДА цивилизацији Закона и народу Израела.

На овај начин се оваплоћује и успоставља, нашавши овоземаљско тежиште « обретеније главе Цара Лазара ». То је у складу са јеврејском традицијом и носи значење да су Срби, (ослонивши се на предају и исправно тумачење Божјег Закона, праотаца јеврејског народа Аврама, Исака и Јакова) « обрели главу ». Ово значи да су у складу са јеврејском традицијом постали међу хришћанским народима « главом, а не репом » како се то у Тори наводи.

У јеврејској традицији праотац хришћанских народа - Есав је « обрео главу » на чудесан начин тиме што му је глава сахрањена у гробници праотаца јеврејског народа у Хеброну. У хеbronској пећини сахрањени су Аврам, Исаак и Јаков, који су праоци народа Израела, а преко којих и хришћански народи примају Божји Закон. Есав који се као законити син Исаков и брат Јакова, током живота одрекао традиције и предаје, и живећи у свету лишеном Закона изгубио главу, био је физички обезглављен у тој цивилизацији безакоња. Глава му се нашла, обрела, на чудесан начин у пећини праотаца, тако што се откоптрљала у Хеbronску пећину у моменту кад је Есав обезглављен, а пала је у наручје сахрањеном Исаку. Тако је глава Есава остала сахрањеном заједно са праоцима у наручју код Исака. Ово исказује покајање Есава пред крај живота, јер је увидео вредности Аврамове традиције и предаје монотеистичког Закона. Тако, у складу са јеврејском традицијом, симболика српских епских песама, а и српских фресака о проналаску главе Цара Лазара у « кладенцу » означава то да је глава Цара Лазара, као главе српског народа пронађена у кладенцу Закона Божјег.

Идеја месијанске ере и цивилизације Закона постоји од времена праотаца « твојим потомством благословиће се сва племена земаљска ». Овим благословом је Свевишњи благословио како Аврама, тако и Исака. Овај благослов је резумевање и испуњавање Божјег Закона од стране народа света као традиције Аврама, Исака и Јакова. Овај благослов ће се у пуној мери исказати тек у будућности са успостављањем цивилизације Закона, која ће се ослањати на традицију Аврама, Исака и Јакова.

Усмерен Светосављу, на традицију Аврама, Исака и Јакова, српски народ, историјски пошавши путевима правичности, открива за себе кладенац благослова сличних онима које су добили Аврам и Исаак. Јер, као што јеврејски народ својим земаљским историјским путем и Законом који носи

указује на Свевишњег Бога, тако и српска саборност својим историјским путем и саборном правичношћу указује на предодређено јој место међу хришћанским народима.

Овим есхатолошким послањем српске саборности – хришћански народи стичу могућност свог прочишћења. То је удаљавање од неправилног разумевања и приближавања ка правилном разумевању Божјих Закона и његових путева у усавршавању човека и васељене.

ЈУДЕО-ХРИШЋАНСКА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЈА ЗАКОНА

У поглављу Торе, Толдот тј. Близанци прве књиге Мојсијеве тј. Књиге Постања (која се чита у синагоги када на њу дође ред) описана је историја конфликта међу браћом-близанцима Јаковом и Есавом.

« И молио се Исак Господу о жени својој , јер је она била бесплодна, и Господ је услишио молбу његову и зачала је Ривка, жена његова. И гурали су се синови у утроби њезиној, и рече она :» Ако је тако, за ради чега сам се молила?» и рече јој Господ: «Два народа су у утроби твојој и разићи ће се, и народ ће од народа јачати, и старији ће служити млађему.» И настаде време, те она роди, и ево близанци су у утроби њезиној. И изиђе први црвен сав, као огртак космат, и наденуше му име Есав. А потом изиђе брат његов, држећи се руком за пету Есава, и наречено му име би Јаков» (књига Берешит тј. Постање, 25:21-26).

У израелским новинама на руском језику, Арије Барац поводом овог недељног поглавља Торе који се читао у свим синагогама света за Шабат тј. Суботу поглавља Толдот, новембра 2003. коментарише да је Јаков могуће пропустио Есава, рекавши у мајчиној утроби исто што је казао Есаву и

касније при свом повратку из Месопотамије : » Нека прође господин мој испред роба својега» (33:14). Могуће, објашњава Барац, да по тим речима можемо боље да схватимо шта се догађало са браћом близанцима у мајчиној утроби, као и уопште све оно што се касније дешавало са Јаковом и Есавом.

И заиста ширење хришћанства у целом свету, изгледа исти такав учтиви маневар: »Нека прође господин мој испод роба својега». Јудаизам се одрекао од прозелитства управо у оном периоду када је хришћанство у њему стекло своју главну мисију :»Идите, научите све народе.»

Рамбам истиче, да у хришћанству и у исламу налазимо позитивне стране. Ове религије шире у свету вест о Месији, и када он дође, народи ће бити спремни, јер ће у принципу знати о коме је реч, и биће способни да га прихвате.

Ислам не стоји у директној вези са Јаковом и Есавом, па о њему овде неће бити речи. Али је потпуно јасно да је управо Есав распространио по васцелој екумени Свето Писмо, те да је управо он пренео масама вест о Месији. Али долази моменат када ће Јаков изаћи из сенке «... и у те дане ухватиће се десеторица из свих народа и држаће се за скуте Јевреја, говорећи: » идемо са вама, јер смо чули да је са вама Бог »» (Захарија, 8:23).

У овоме се огледа етика светог и свештено - духовнији пропушта духовно млађег. Тако значај јудаизма наилази на праву оцену међу народима света преко хришћанства. А хришћанство може у потпуности да реализује своју културу онда када у културној и религиозној сфери отворено призна првородство Јакова, и истински се ослони на традицију Аврама, Исака и Јакова. Као што се каже, друго не може постојати без првог, док прво не може бити без другог. У пренесеном значењу донекле није битно ко је први, већ да се ради о двојници браће близанаца. Тора и после « продаје првородства », именује Јакова

– млађим сином.

У корену изабраништва се налазе близанци - и овај аспект се чини значајнијим од тога ко се од њих родио први, а ко други. У књизи Зоар се саопштава да је Тора дата двојници народа и да се Завет оријентише на ову раздвојеност. Како појашњавају коментатори, Тора почиње са слова Бет (другог слова алеф-бета и има бројчану вредност два) што скреће пажњу на принцип парности. Сама Тора је била дата на двема плочама савеза и дата је за два народа један од којих води порекло од Јакова и носи вишу духовност свештенства, док други народ води порекло од Есава и носи духовност преношења поруке Савеза до свих народа екумене. Потомство Јакова Тора обавезује да држи све заповести за народ Свештен и Свет, (а тих заповести је 613). Потомство Есава, (дакле хришћански народи) су Тором обавезни да испуњавају седам заповести за синове Ноаха, тј. за читаво човечанство које је настало после потопа. Међутим, они су примили и све заповести Торе и њене морално етичке принципе, изузев оних које се искључиво односе на потомство Јакова, као Свештеника при Олтару Свевишњем. Признавши Јаковљево првородство, а дакле свештенство пред Свевишњим Богом, хришћански народи би требало да се залажу за то да на светској сцени омогуће потомцима Јакова испуњавање улоге која им је заветована Тором улоге.

Близанци се огледају један у другоме, што подразумева да су незамисливи један без другог. Да би Есав био целовит он мора имати Јакова, и да би Јаков испунио заветовано у скором времену, у наше дане, Есав треба да у искрености срца прихвати Јаковљево духовно првородство.

У даљем тексту, Барац пише да после једанаестог септембра 2001. реч – близанци - асоцира на зграде Међународног трговинског центра. Сада, након тога што су биле

срушене руком исламског екстремног тероризма, ми увиђамо везу лика Јакова и Есава са овим симболом. У садашњем тренутку разумемо да су Менхетенске зграде-близанци били симбол господарења на светској сцени јудео-хришћанске цивилизације. Јудаизам верује да све империје долазе и пролазе, али ће империја Есава опстати до последњих времена. Својим ударцем, каже Барац, Бин Ладен је управо скренуо пажњу на смисао ове цивилизације, али је није срушио.

Хтео би да се надовежем на ово излагање Бараца, да симболика менхетенских близанаца није симболика збратимљених Есава и Јакова у последњем времену. То уколико се говори о симболици јудео-хришћанске културе, симболика рушења неправилне усмерености и одступања од Божјег Закона. Свевишњи руком исламског терористе – монотеисте који у свом екстремизму иде дотле да ислам сматра старијим од јеврејства, руши за опомену симбол непревазиђене идолотарије хришћанског запада. Знаци идолотарије као духовне грубости у нарушавању Закона, озлеђују душу човекову, која постаје неспособна за спознају добра. Човек постаје налик животињи у стремљењу да на сваки начин удовољи својим инстинктима, без размишљања о последицама. Таква духовна дезоријентација се изражава у мислима, поступцима и делима данашњег модерног човека. Његова веза са Творцем све више слаби, јер тај модерни човек не поштује Закон. Нарушавање Закона разорно делује како на личност, тако и на друштво у целини и чини немогућим даљи опстанак народа или држава, подлеглих беззакоњу.

Менхетенски близанци су носили аспект култа златног телета, изражен у озакоњавању култа зараде на уштрб закона. Закон налаже поштење у вођењу послова које је важније од зараде, правичан суд за сиромаша, давање плате радника у року, бригу о сиромашнима као и љубав према ближњем. Прихвативши Тору као основу хришћанског Светог Писма, хришћанство се обавезало да испуњава ове Законе које Тора

налаже. Такође небодери – близанци су носили и аспект зидања вавилонске куле. «Извршимо велика дела и будимо познати, тј. прославимо се « рекоше градитељи вавилонске куле. Међутим ова основна жеља је порочна што се закључује у томе да градитељи желе светску превласт и моћ. Они, одгурнувши Божју присутност, желе да остваре човеков план, а не план Божји. Вавилонска кула представља узакоњено господство идеологије абсурда у коме човек заборавља да постање света одржава Свевишњи. Вавилонским градитељима Свевишњи је помешао језике. Одатле потичу основних 70 језика и народа, који су настали у моменту раздвајања племена. То племе је дотада говорило једним језиком и градило вавилонску кулу, којом се супростављало Божјем Закону на земљи.

У основи гнева Божјег према градитељима вавилонске куле је бесчовечан однос према ближњем. Класични пример из мидраша је опис безчовештва градитеља, који се огледа у томе да градитељи нису примећивали када би се неки од радника стропоштао са велике висине и разбио, али су зато били јако погођени тиме када би неке испала цигла а тим поводом су многи чак и плакали.

Све ово јако подсећа на догађаје из 1999. у Србији. Светско јавно мњење на челу са светским мас медијим финансираним из истих ових менхетенских близанаца је јако погађало то што је на пример амерички пилот провео неколико дана у шуми, кријући се, а десетине убијених Срба током бомбардовања међу којима су били и болесници по болницама су сматрани ирелевантном чињеницом. Тако је Србија спречила ову изградњу духовне Вавилоније, и својом есхатолошком жртвеношћу западну јудео-хришћанску културу усмерила Цивилизацији Закона. Српско косовско послање, када буде спознато и појмљено цивилизацијом Запада, довешће хришћанство Запада и источног православља до признавања Јаковљевог првородства на челу.

Само исправно разумевање Торе тј. Божјег Закона израженог кроз Основни Вечни Завет омогућује формирање морала и представу о етици. Чистота душе, а значи духовно здравље је испуњавање Закона. Поштовање Закона је залог очувању личности и друштва као и одржавање духовног нивоа цивилизације и постигнућа све већих степена на путу духовног развоја. Човеку је Тором одређено да размишља и да се труди над тим да уноси светост у све аспекте људског живљења. Јер Свевишњи Господ Бог Израела је Свет. У поглављу Кидошим је речено:» Свети будите као што сам Ја Свет» - (нека је благословено Име Његово што је створио Свето). Кадош на хебрејском значи свет. У овом поглављу се излажу десет Божјих Заповести.

Светост је појам узвишенији од појмова као што су добро, чистота или праведност. Свет човек поседује и добро и чистоту и праведност али је за степен изнад свих ових појмова, јер се он налази на нивоу светости која морално-етички укључује и превазилази све поменуте категорије. Тора налаже стремљење ка светости, као ка највишем степену служења Творцу. Народу Израела је Тором заповеђено да буде народ светим и свештен Свевишњему. Циљем постања је човек који се уподобио Творцу у светости. То значи приближити се Творцу, изградивши у себи својства која јесу атрибути Творчеви. Светост се по Закону Торе не рачуна апстрактном категоријом већ се исказује у принципима међуљудских односа на којима почива свакодневица. Из овога произилази да човек никада није ближи Творцу него у ономе тренутку када исказује искрену доброту.

Тако Енрико Јосиф каже: »... отпочело је време кад у Србији постаје света свака радња и сваки сасуд, када и световно, и духовно, и културно и уметничко постаје свето за једну од најсветијих сврха – за искупљење српског народа собом самим од ужаса једног вечног злочина...»

Тако данашња Србија носи поруку живљења српског народа у складу са Законом. Србија је испунила у Тори речено:

»нек не буде мржње у твоме срцу», што се огледа у жељи за духовним пречишћењем и освешћивањем народа који су нанели зло Србији. Испуњава и речено Тором: »не свети се» што је забрана одговора злом на зло. Пример из Торе јесте однос Јосифа – праведника према браћи која су га продала у египастко ропство, а он препознавши их у време глади, прима их у Египту у коме је постао други човеком после фараона. Тако и Срби – праведници остварују мисију послања хришћанској браћи која су санкционисала Србију. Следеће казивање из Торе јесте « не буди злопамтило » што се види у жељи Срба за успостављањем Цивилизације Закона. Затим « љуби ближњег као самога себе». Ово је велики мудрац Талмуда – Гилел - формулисао као « не чини ближњему своме оно што не желиш да учине теби ». По Гилелу, укратко, то је « цела Тора ». Све ове духовне тековине Торе, које су тако цењене међу српским народом, пренебрегао је «нови светски поредак» у осуди Срба ембаргом и бомбардовањем. Однос према Србији је изражавао пример бесчовештва градитеља «новог светског поретка». Тај поредак је извргао руглу тековине Закона. Рушење менхетенских близанаца је опомена и напомињање човечанству о вавилонском греху, у овом есхатолошком тренутку спајања васцелог човека у једно цело целочанство. Људско друштво, какво год идеално да буде тј., » демократско », неће моћи да опстане ако његова идеологија не буде усмерена КА признавању Свевишњег на делима а не само на речима («у Бога ми верујемо»- речи написане на америчкој валути). Овакав однос човека према Творцу провоцира гнев Свевишњег, на шта указује рушење симбола америчке демократије – менхетенских близанаца и Пентагона. У оваквом духовном стању САД су уздрмане у својој улози предводнице на светској сцени стремљења ка успостављању цивилизације Закона. Србија својим жртвеним послањем жели да усмери САД у правцу преосмишљавања

догађаја из којих није извукла правилну поуку. Јер САД су доказале у прошлости своје демократске принципе на делу, на примеру заузимања за совјетско јеврејство, што значи да су кадре да превазиђу паганску заоставштину. На ово указује и рушење менхетенских близанаца, и да кроз српско, светосавско жртвено есхатолошко послање осете и саживе се са симболиком збратимљених близанаца на духовном плану у овим последњим временима, а кроз однос Срба са Јеврејима.

Симболика збратимљених Срба и Јевреја јесте симболика есхатолошког тренутка. То је симболика Есава који се у искреном осећању ослонио на традицију Јакова и признао његово првородство. После толиких векова неразумевања Есав пружа збратимљујућу руку Јакову кроз српско православље.

Српски народ као народ праведник носи међу хришћанским народима симболику успостављених односа братства међу браћом – близанцима Јаковом и Есавом. То је братство између Израела и хришћанства у последњем времену пред обједињавајућом завршницом историје човечанства у име Божјег Закона. Успостављањем цивилизације Закона (у чему предњачи јудео-хришћанска култура), близанци – небодери су опомена јудео-хришћанској култури да у садашњој близини есхатолошког тренутка, духовна симболика близанаца Есава и Јакова нису менхетенски небодери, већ успостављено пријатељство Срба са Јеврејима Израела. То је израз симболике Есава и Јакова месијанског доба. Симболика Есава који се ослонивши се на учење Аврама, Исака и Јакова, узда у Јакова и исчекује да Јаков уз пуну Есављево подршку испуни мисију Свештенства, и тиме успостави цивилизацију Закона за све народе света.

ПОСЛАЊЕ СРБСКОГ НАРОДА

Поганство (многобожачка религија човечанства) духовно и религиозно стање људске свести изражава се у приписивању надљудских особина рукотвореним идолима у култу Молоха, коме су се приносиле људске жртве, на пример прворођено дете. Молох или цивилизација Молоха је синоним за сва паганска веровања у коме се практиковало приношење људских жртава. То веровање је предходило даровању Торе, тј. Плоча савеза које је Мојсије донео са горе Синаја.

Јеврејски народ, примивши закон Торе, почиње да гради цивилизацију Закона, док потомци Есава примивши хришћанство тј. Закон преко посредника Исуса Христа или Јехошуе Бен Миријам, се усмеравају цивилизацији Закона преко Светог писма које садржи Закон Торе у свом канону.

Ако је историја сагледана у светлу Божије промисли усмеравање и покретање напора човечанства ка успостављању цивилизације Закона, онда је историчан онај народ који ову тежњу прогресу људског друштва остварује на делу. Такав народ доказује своју правилну усмереност поступцима и ставовима које заузима као национални ентитет. То је народ из чије је историје јасно да је био опредељен у свакој ситуацији у складу са оним снагама које омогућавају прогрес човечанства, дакле у складу са Божијом промишљу-као напр. Срби:

- Сви Срби су саборно изашли на бој са кудикамо надмоћнијом турском војском у име одбране вере у једнога Бога и идеала србске праведне државе.

- У првом и другом светском рату водили су ослободилачки рат

- Прихватили су као антифашисти идеје социјализма ради универзалне равноправности свих људи на земљи, без обзира како су се те идеје у ствари остваривале у каснијој пракси.

- Данас по распаду Југославије покушавају да остваре праведну државу Србију.

У основи свега овог горе реченог је исправно поимање хришћанског учења. О чему се ради? Код предхришћанских народа-паганских народа постоји паганска свест, ту људи нису били у стању да овладају својим злим нагонима. Злу је приписивана иста важност и снага као и добру, или је зло стављено изнад добра. То је налазило израз у приношењу жртва да би се одобровољила зла божанства. Човек је био застрашен светом у коме живи и није сватио да му је зао нагон дат да би био кадар да досегне изражавање слободе воље. Тако је човек измештао овај зао нагон ван себе, сматрајући да његовим животом управљају зла божанства, која он може подмитити приносећи им људске жртве. Божанство је крволочно, те ће њега оставити на миру ако се насити крви његовог сина или неких десет девојчица. Напр. Најлепша девојка тог неког паганског племена добровољно иде да буде убијена на олтару као жртва том паганском Богу, верујући да тиме спасава своје племе и чак је задовољна што јој је припала "част" остваривања такве важне мисије.

То је идолопоклоничка, паганска, предхришћанска свест. Код правих хришћана, правилно усмерених на традицију изворне Горе, тј. На учење како се то каже праотаца јеврејског народа Аврама, Исака и Јакова ова паганска заблуда је укинута. То је заблуда о злу које је изван нас и управља нашим животима, а да се ми том злу не можемо одупрети, већ морамо чинити зло да би задобили то "зло божанство" изван нас. Та заблуда је искорењена исправним хришћанским учењем, које се правилно ослања на Божији Закон и тумачење 10 Божјих заповести.

Човеку је дат зао и добар нагон, да би човек био кадар да господарећи над својим злим нагоном слободном вољом се изрази за добро. То значи да је човек преко слободне воље у могућности да чини добро. Значи, чињење добра је израз

човекове слободне воље. Човек који није досегао ниво исказивања слободне воље (код древних пагана) није у стању да чини добро. Он је у власти своје животињске природе, своје телесности коју није успио да подчини, те је неспособан да чини добро. Њиме управљају инстинкти, што значи животињске побуде и страсти, јер је лишен слободне воље.

Да би човек или народ био кадар да свесно исказује добро (то се огледа у усмерености ка Закону у име Творца), он мора имати слободну вољу. А да би имао слободну вољу, услов је да је надвладао и загосподарио својим животињским, телесним, злим нагоном.

На нивоу индивидума, то је живот у складу са Законом: не уништи, не кради, не лажи, поштуј јединог Бога Творца који је створио све, поштуј родитеље, не чини прелјубу итд. На нивоу народа то је поунутрашње кривице (код Срба персонифицирано у Вука Бранковића) и издаје. Кривица је саборна, носи жељу за саборном правичношћу, тежњу за успостављањем праведне државе ПО БОЖИЈЕМ ЗАКОНУ. То подстиче саборне напоре у том смислу и на формирање саборне одговорности. Емоције су емоције тескобе (мит кривње и тескобе како каже Рашковић). Тескоба је проузрокована несавршеношћу друштва у коме се живи, и подстрек је успостављању праведног друштва са правилним међуљудским односима, у коме би нестало овог осећаја тескобе. Тескоба условљав динамичко кретање напред, цивилизацијски скок и тежњу ка успостављању цивилизација Закона, која би разрешили ове тескобе. Овome су Срби спремни да подреде све остало и за тако нешто су се стално током историје свесно жртвовали. Они-Срби – у националној самосвести имају од стране косовског мита уграђену представу о праведном људском друштву, и осећају саборну кривицу и тескобу што нису у стању да досегну ову реалност коју носе у подсвести у својој архетипској представи.

То су прави хришћани. То је велика теорема духа хришћанства. То је историчност хришћанства. То је историјска динамичност хришћанства. То је рашковићев појам слободе, тј. слободног духа који је био непознат предхришћанским цивилизацијама. То је могућност исказивања слободне воље кроз подчињавање свог злога нагона на нивоу индивидуума и на националном нивоу. Нити је човек нити народ кадар да примећује тј. да опажа добро и да га шири ако није подчинио свој сопствени зао нагон. Једино онај ентитет који разумски прихвата и на делу доказује да је зло његово сопствено зло које он носи у себи, и самим тим га заузда, способан је да спозна појам добра. Ко није прихватио зло у себи и тиме га превазишао, није способан да свати појам добра, јер нема слободну вољу. Он нема могућност избора, јер се налази у власти свог злог нагона. Он може да мисли само као паганин, да је то власт ђавола, природног зла, материјалног света, пролазности живота, Адамовог неискупљивог греха, првородног греха, ограничености људске природе, духовне стихије која управља љуудима, , космичких сила, случаја. Све је ово неприхватљив начин мишљења за једног правог монотеисту и следбеника праотца Аврама, који је својим учењем превазишао ове заблуде, и усмерио човечанство духовном напредку. Цар Лазар је ове заблуде превазишао у себи у ноћи уочи битке, а доказ за то је "Лазарево небо" шесто година после.

Дакле код Срба налазимо да имају правилну хришћанску усмереност кроз учење Светог Саве. Историјски пут Срба и Србије се доказује тиме што увек стају на страну духовног прогреса човечанства, што нису ускогрудни и што теже универзалном, а то значи да се њихова српска, светосавска концепција хришћанства ослања на Закон Торе. То говори о томе да ће Срби као народ опстати до последњег времена и ући у нови Јерусалим.

САДРЖАЈ:

1. О ПРИЈАТЕЉСТВУ СРПСКОГ И ЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА...5-11
2. ИСТОРИЈСКА УЛОГА СРПСКОГ НАРОДА.....12-17
3. О КАИНОВОМ ГРЕХУ ЗАВИСТИ ПРЕМА СРБИЛИ.....18-21
4. ХИМНА СРПСКОГ ИСКУПЉЕЊА.....21-24
5. ЖРТВЕНОСТ СРПСКОГ ПОСЛАЊА.....24-37
6. ЕСХАТОЛОШКО ПОСЛАЊЕ СРПСКЕ САБОРНОСТИ.....37-42
7. ЈУДЕО-ХРИШЋАНСКА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЈА
ЗАКОНА.....42-49
8. ПОСЛАЊЕ СРПСКОГ НАРОДА.....49-52

СР – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

94 (= 411 . 16) (497 . 11)
316 . 7 (= 411 . 16) : (= 163 . 41)

АДАШЕВИЋ, Стојан

Браћа по несрећи и величини духа : о пријатељству српског и
јеврејског народа / Стојан Адашевић. Београд : Књижевно друштво
просветних радника Србије, 2004

(Београд : Књижевно друштво просветних радника Србије).

- 61. стр. : илустр. ; 22 cm

Ауторска слика. –Тираж 200. – Стр. 3-5:

Уместо предговора: Браћа по несрећи и величини : о пријатељству
српског и јеврејског народа / Љубиша Јабланов.

ISBN 86-82127-24-5

а) Јеврејско питање б) Српско питање ц) Срби - Јевреји

COBISS.SR-ID 112306700

КЊИЖЕВНО ДРУШТВО ПРОСВЕТНИХ
РАДНИКА СРБИЈЕ – БЕОГРАД

Аутор: др. Стојан Адашевић

Браћа по несрећи и величини духа

О пријатељству
српског и јеврејског народа

Председник Друштва:
Љубиша Јабланов

Рецензент:
Љубиша Јабланов

Технички уредник:
Новослав Николић

Лектор:
Милена Исаиловић, професор

Ликовна решење:
Љубиша Јабланов и Миодраг Сенић

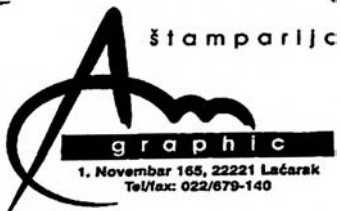
200 примерака

Београд – 2004.

III T A M II A :

S ERVIS "DRAGAN" . .
063/285-440

štamparija



graphic

1. Novembar 165, 22221 Lačarak
Tel/fax: 022/679-140



Стојан Адашевић рођен је у Београду 17. априла 1933. године од оца Др. Милована и мајке Др. Наталије, обоје лекари. Логично да је по породичној традицији отишао да студира медицину. Медицински факултет у Београду је завршио 1957. године. Као изборни асистент Медицинског факултета, био је због извесних ондашњих разлога присиљен да га напусти. Од 1962. године ради у Железничкој болници на Дедињу, прво као специјализант, а после као лекар специјалиста гинекологије и акушерсва. Усавршавао се у

постдипломским студијама у ултразвуку у гинекологији и акушерству, а од 1984. године предавач је у југословенској школи ултразвука у Крагујевцу, све до данас. Има читав низ објављених стручних радова – чланака и студија из области највећег српског зла – изумирања Срба.

Први чланак о «белој куги» објавио је у «Политици» и то 26.10.1989. године. То је било први пут да је неко имао храбрости да о овој теми обавести јавност. Од тог доба је стално присутан у средствима масовног информисања, а држи и трибине широм Србије и Црне Горе.

Члан је Друштва српско-јеврејског пријатељства од оснивања. Као човек у чијим жилама тече и српска и јеврејска крв, свестан значаја пријатељства српског и јеврејског народа, објављује ову књигу.

Живи у Београду (11000), ул. Адмирала Гепрата бр. 10, тел: 381 11 36 17 208